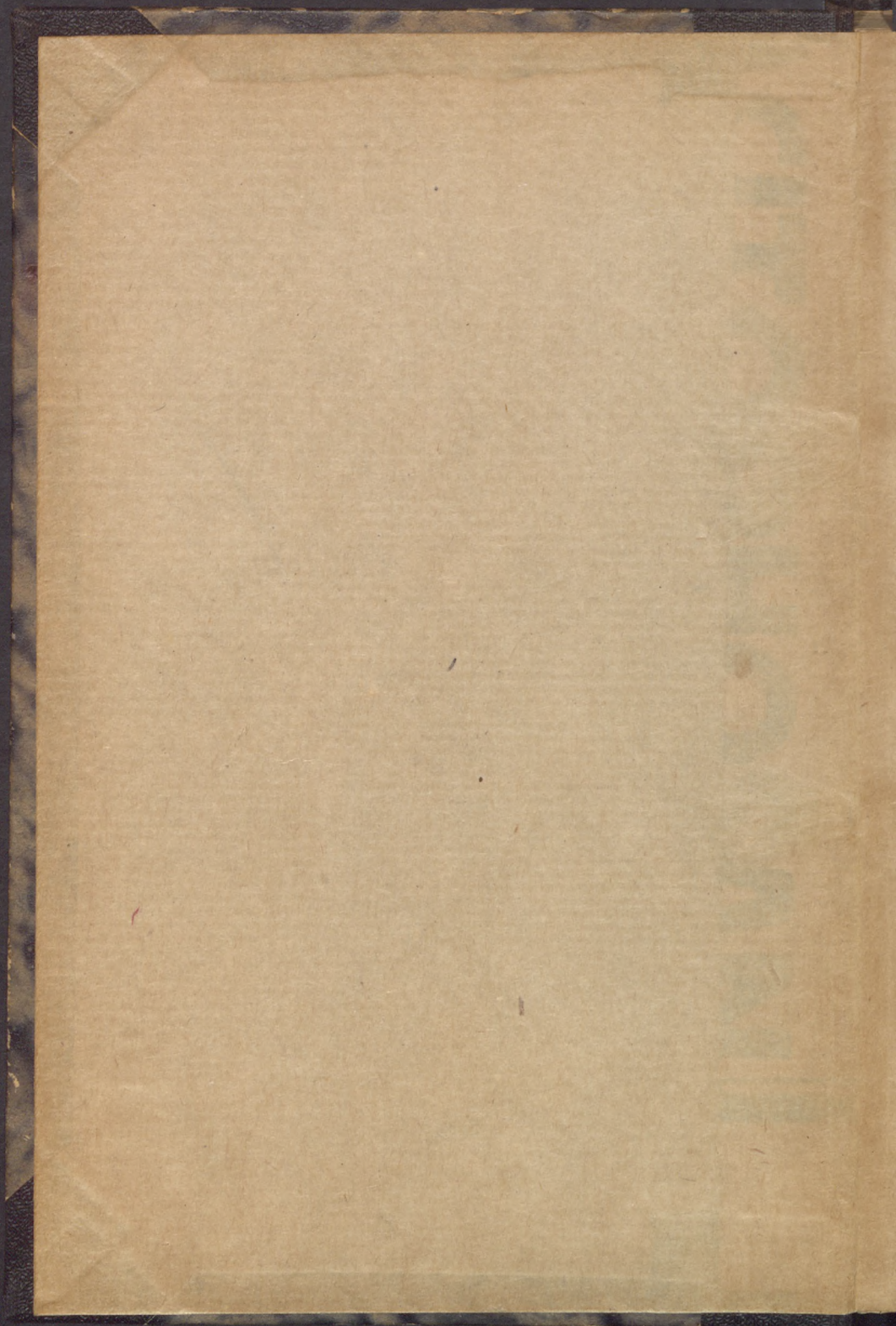
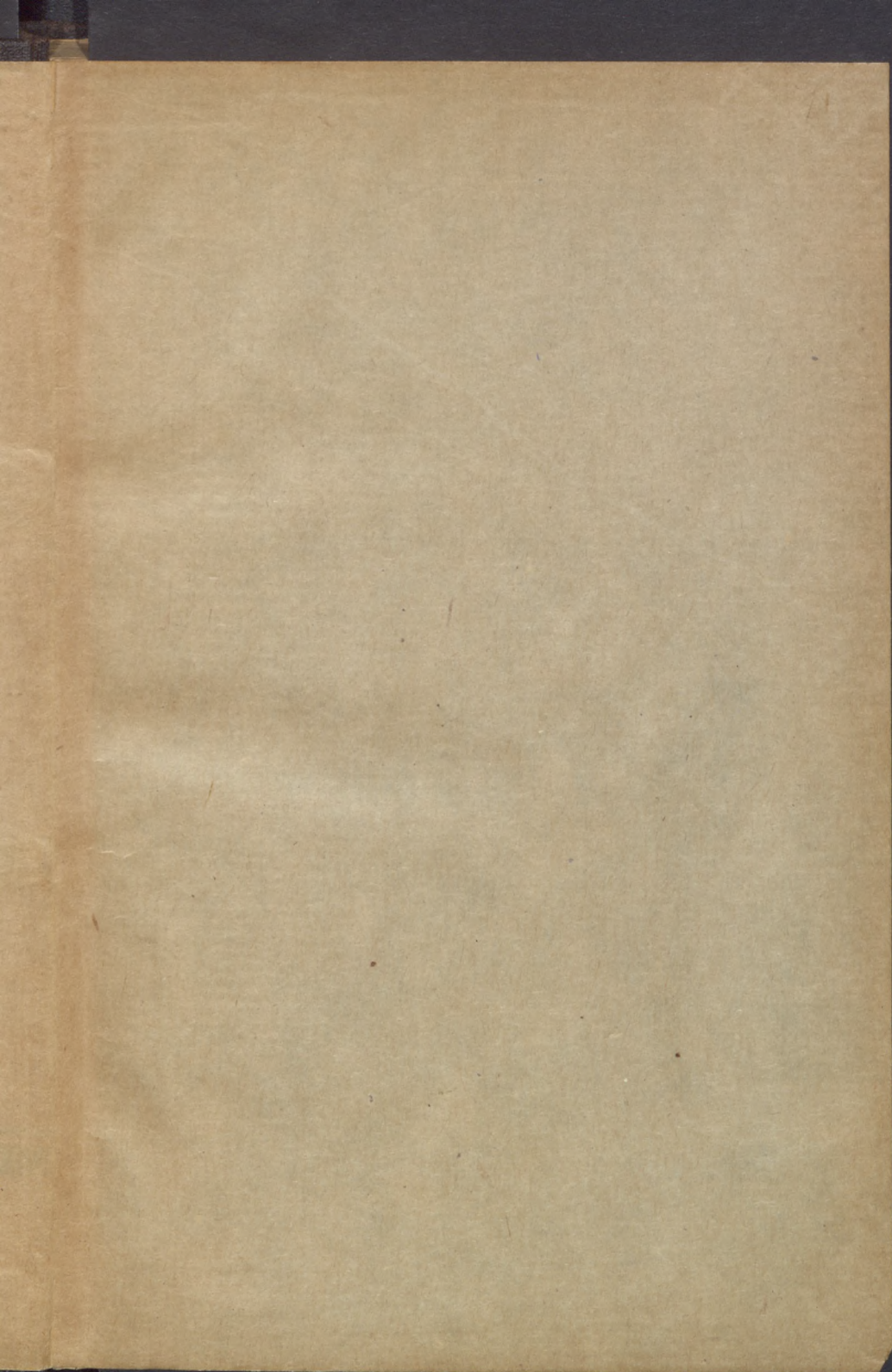
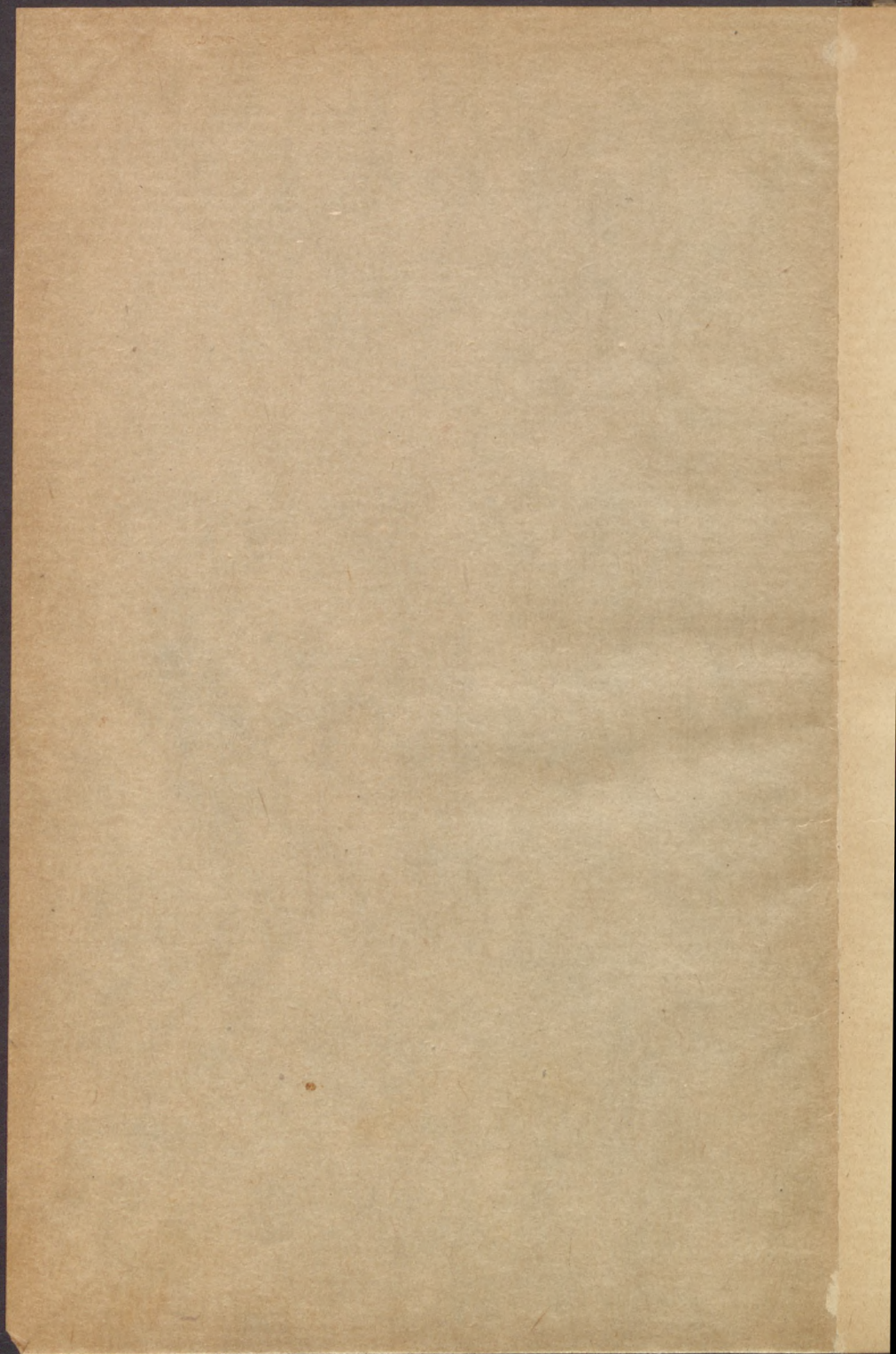

.....
826.229 OSZK
.....

1907 márc. 30. én

9

ÖRÖK CSEND BEN

Szerzőtől eddig megjelent:

== VERSEK. ==

Máramarossziget, 1897.

(Elfogyott.)

==
UJABB VERSEK.

== Máramarossziget, 1901. ==

Kapható még szerzőnél.

Ára fűzve 2 korona.

Örök csendben.

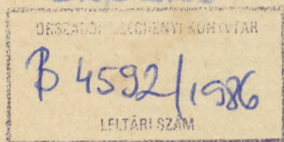
KRÜZSELYI ERZSIKE
ÚJ VERSEI.

MÁRAMAROSSZIGET,
1907.

Egy testet öltött fájdalom,
Egy-egy könyöcepp minden dalom.

826 229

ÖRÖK CSENDBEN

— Előhang. —

Sírhát a hegedű,
Zenghet a cimbalom;
Beszélhet a fákkal
Az enyhe fuvalom;
Dalolhat a madár
A lomb sűrűjében:
Nem ér a szívemig,
Nem vidít fel engem.

É zengő világban
Árva vagyok, árva.
Örökös csendesség
Börtönébe zárva.
Nem oszthatja senki
Szomoru magányom
S börtönöm nyílását
Fej, hiába várom! . . .

Mig nézem e pezsgő,
É néma világot,
Melyben én oly búsan,
Oly egyedül járok:
Feltűnik a képe
Régi boldogságnak,
Mely a mult kódéből
Tűnő árnyként támad.

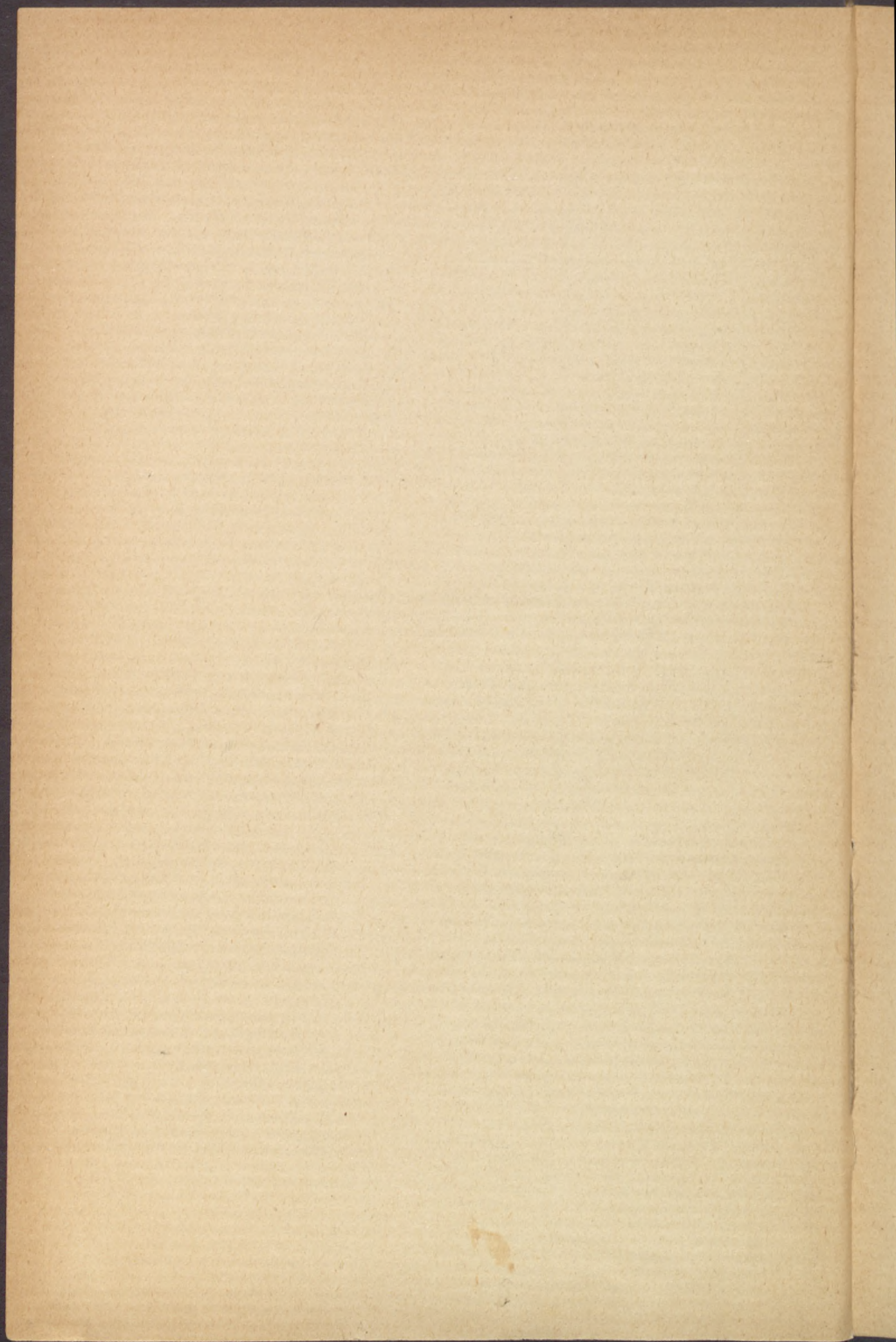
S mig szálllok a multba
A képzelet szárnyán:
Azt a boldog időt
Mintha megint járnám.
Mikor gyermek voltam,
Mosolygó, vig gyermek
S hegedű, madárdal
Én nekem is zengett!

Ekkor, — bár fülemben
Örök csendet hordok, —
Feltűnnek egy percre
A régi akkordok
S szomorú szívemnek
Mindenik verése:
Madár dalolása,
Hegedű zengése.

Édes apám, néhai =====
VISKI KRÜZSELYI BÁLINT
áldott emlékének. =====

AZ Ő SIRJÁRA

A mult ködébe kutatni járok
Egy-egy emléket, egy-egy virágot.
S bús dalaimat míg irom, irom:
Az évek lassan gyűlnek egy síron.

A TEMETŐBEN

Ide járok én vigaszt keresni,
Hol nyugalom van, hol nem fáj semmi.
A temetőnek csöndes világa
Enyhülést nyújt a szív bánatára.

Nem csak a holtak lelnek itt enyhet:
Ide jár az is mind, aki szenved.
S terhét a szíve könnyebben bírja,
Ha egy sirhalmon búját kisírja . . .

S ha szellő lendül, ha falomb rezdül:
Szívén hő érzés suhan keresztül,
Hogy az a holt, lenn, mindazt megérti,
Mit fájó szívvel panaszol néki ! . . .

. . . Ide járok én vigaszt keresni,
Hol béke leng át, hol nem fáj semmi
S enyhülő szívvel ha megyek innen:
Holtak nyugalját be megirigylem.

HUSVÉTRA

Hiába jössz mosolygó fényvel,
Nem várom már többé reményvel
Husvél-vasárnap jöttödet.
Sötétlő bánat kél nyomodba
S a lelketet fájón bevonja
A szomorú emlékezet.

Egykor husvét szép ünnepében
Sötétlő felleg kélt az égen :
Beteg lett a mi kedvesünk.
S míg mások vígan ünnepeltek,
Husvét napján örömré keltek.
Csak szenvedés jutott nekünk.

Ez ünnepet mindig úgy vártam,
Mert nyíló ibolyák közt jártam
S szedtem a barkás lombokat.
Ma már, ha nyit a rét virága :
Csak az ő zöldelő sirjára
Tépem le a virágokat . . .

SUGARAS MENYORSZÁG . . .

Sugaras menyország már a te lakásod,
Szépe ott az élet?
Visszatérni közénk nincs-e óhajtásod?
Jobban szeretnek ott,
Ahogy mi szerettünk, édes apám, téged?

Ugy-e, mienk vagy te még ma is egészen
S körül ölelsz védve!
Szellemeddel, ma is közöttünk jársz, érzem
S nem vagy te ott boldog,
Fenn, abban a fényes, napsugaras égbe'?

Ugy-e boldogabb volt lelked itt a földön
Velünk, — bárha lábad
Csak tövisek közt járt, csak nehéz göröngyön,
De legalább voltak
Örömeink, — s akkor nem sirtunk utánad?

Sugaras menyország bár a te lakásod,
Ugy-e: visszajönnél?
S választanád inkább azt a boldogságot,
Hogy velünk lehetsz még
Ezernyi, ezernyi mennyei örömnél? . . .

MÁR NEM VIRRASZT

Igy szólott egykor nékem
 Az én szegény apám,
 S két jószágos szemével
 Szeliden néze rám:
 „Ha bú, ha bánat ér is,
 Kis lányom ne feledd,
 Hogy van, aki fenn virraszt
 A te sorsod felett”,

Nem is feledtem el — s ha
 A bú szívemre szállt,
 Lelkem e szép szavakban
 Mindég vigaszt talált,
 És e tudat mindenkor
 Letörlé könnyemet,
 Hogy van a ki virraszt még
 Az én sorsom felett.

De jöttek vészes felhők,
 Jöttek sötét napok,
 Hoztak ezer keservet
 És gyászt és bánatot.

Szegény apám egy néma
Sírnak lakója lett . . .
És többé nem virraszt már
Az én sorsom felett.

Azóta, hogy a sírba
Letűnni láttam őt:
Bízó reménynyel többé
Nem várom a jövőt . . .
Szomorun, búsan, árván
Bolygom az életet, —
Oh mert ő nem virraszt már
Az én sorsom felett! . . .

ÉN IS VOLTAM . . .

Búsan nézek a tavaszi
 Zöldülő határra,
 Nem voltam én mindég ilyen
 Elhagyatott, árva.
 Orgonafa illatával
 Belengi a kertet, —
 — Én is voltam valamikor
 Mosolygó, vig gyermek!

Orgonafa illatával
 Szerteszáll a légben,
 Nekem is volt édes apám
 Valamikor régen.
 Akivel én játszadozva
 Boljongtam a kertet.
 — Én is voltam valamikor
 Mosolygó, vig gyermek.

Orgonafa illatával
 Körülölel lágyan,
 Valamikor valakivel
 Az erdőre jártam . . .

Most is járom, — de egyedül,
A temető-kertet
S úgy tetszik, hogy sohse voltam
Mosolygó, víg gyermek.

SZÉP MÁJUS

Szép május ragyogó, legelső reggele,
Ha jössz: a szív s a föld örömmel lesz tele.
Minden mosolyg, nevet, minden fénylik, örül,
És mégis engemet mély bánat vesz körül.

Akkor is éppen így virult a föld, határ,
És nyílt a fák kicsiny fehér virága már,
Amidőn őt, aki legdrágább volt nekem:
A temetőbe ki kísértük csendesen.

Azóta, hogyha jó május szép reggele:
A szívem bánatos emlékkal lesz tele.
S míg szerte nyit, virul az ifju kikelet:
Borongva állok én egy néma sír felett.

A TEMPLOMKERTBEN

A templomkertben egyedül vagyok.
 Leszállt az est, de hold még nem ragyog,
 Sötét felleg fedi.
 Gondolatom, amelynek nincs katár,
 Bús kis madárként ő hozzája száll
 A temetőbe ki.

S bár egyre mélyebb, sűrűbb a setét :
 Én mintha látnám szép, lelkes szemét,
 Amint reám ragyog.
 És mintha hallanám kedves, szelíd,
 Vigasztaló, biztató szavait:
 „Ne félj, veled vagyok!”

S mint csendes, enyhe nyári alkonyat,
 Száll szívemre az enyhítő tudat
 A néma éjszakán,
 Hogy nem vagyok én árva, elhagyott,
 Hogy onnét, hol a sok csillag ragyog:
 Ő még vigyázz reám!

A LÁMPA MELLETT

Ha a lámpa mellett csöndes esti órán
Irok elmerülve:

Ugy érzem, mintha jóságos alakod
Közelemben ülné.

S mintha látnám a te ezüstös fejedet
Ráhajolni ismét a fehér papírra . . .

S szegény, régen porló, áldott, munkás kezéd
Mintha megint írna.

Ugy érzem: a régi, kedves kis szobában
Ülünk megint ketten

S barátságos, meleg fénynyel ég a lámpa
Feletted s felettem.

Csend van körülöttünk, csöndes éjji óra,
Már régen alusznak testvéreim s anyám.
Te küldesz aludni: „Feküdj-le, kis lányom!”
„Nem még, édes apám!”

Igy ülünk vírrasztva, írogatva, némán,
Csak a tollunk perceg.

Halványul a lámpa, nehezül a pillánk,
Míg tűnnek a percek.

Néma munkánk közben féltő szeretettel
Egymásra tekintünk s elvétve ha szólunk:
„Feküdj le, kis lányom!” „Nem még, édes apám!”
S tovább fut a tollunk . . .

Mintha megint látnám ezüstös fejedet,
Mig búsan merengek . . .
S úgy fáj, ha valaki megtöri ilyenkor
E varázsos csendet . . .
Eltűnik a képed s szívembe nyilallik
Az a fájó tudat, hogy többé nem látlak,
Hogy szomorú lelkem gondolatai már
Csak sírodhoz járnak . . .

BÚCSU

Oly fájó innét elszakadni,
 Ugy húz vissza a sok-sok emlékl . . .
 E kedves helyen itt maradni,
 Oh úgy szeretnék . . . úgy szeretnék !
 Jó ismerősöm bokra, fája, —
 S a rétjein hányszor bolyongtam ;
 Hányszor jártam a vízpartjára,
 Gyönyörködni a hűs habokban !

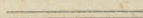
Hányszor járék a zöld erdőbe'
 S ibolyát szedni a mezőkön,
 Hát még a csendes temetője :
 Oh az milyen jó ismerősöm !
 Ott alszik jó apám, egy árnyas,
 Csendes, virágos sírhalomba',
 Mélyet nagy gesztenyefa árnyaz
 S virágot hullat rá a lombja . . .

E helyen mennyiszer bolyongtam,
 Mély búmra enyhülést keresni !
 — Oh, én szegény, szegény halottam :
 Mily fájó tőled messze menni ! . . .

— De enyhülést keresni mindig
A te sirodhoz visszajárok!

— De enyhülést keresni mindig

A te sirodhoz visszajárok!

MÁR HULLNAK A LOMBOK

Már hullnak a lombok, már vége a nyárnak,
A heve tűnőben már a napsugárnak,
A sárguló réten őszi szél sóhajt
És rázza és rázza a fákon a galyt.

Ráborult a halvány őszi köd a hegyre,
Nehéz szürke felhők busongnak felette:
Az eső szomorun csak pereg . . . pereg.
— A táj hervadóban, a szívem beteg . . .

Hulljatok, hulljatok sárguló levélkék,
Legyen beborulva az a nyári kék ég,
Tűnjön el a napnak heve, fénye is;
Hadd fájjon, hadd fájjon az én szívem is . . .

Legyen minden pusztá a földön, az égen,
Borongó ködárnyak kíséretetek engem,
Mig a temetőbe némán kimegyek . . .
— A táj hervadóban . . . a szívem beteg . . .

TÁVOL SIRODTÓL

Túl a határon, túl erdőn, síkon,
Fehérlő márvány állong egy síron.
Örök álomban te alszol ottan,
Porladó szívű szegény halottam . . .

Csak a sóhajom szállhat feléd el,
Tél viharával, vagy ős szelével.
Vigaszt hozzád nem járhatok ki,
Könnyem kísírni, bűm elzokogni . . .

Eljut-e hozzád az éjszakába
Szenvedő, fájó lelkem fohásza?
Sötét ölében a néma sírnak
Hallod-e vajjon, ha visszasírlak? . . .

Dehogy is hallod! Dehogy is érted! . . .
Búmat hiába panaszlom néked:
Nem érzed már a mély sírba zárva,
Hogy a te lányod most milyen árva.

A TE LEVELEID

Ha kezembe kerül néha egy-egy levél
 S rajta az írásod :
 Addig nézem, amíg hulló könnyeimtől
 Olvasni se látok.
 Jóságos kezedet, mely papírra róttá
 Sír fedi, szomoru sirhalom azóta,
 Hej, milyen régóta ! . . .

Ezek a kis betűk, ha élnének, hogyha
 Beszélni tudnának :
 Tudom, bánatomban ma is szeretettel
 Megvigasztalnának,
 Lenne akkor, ami óvjon, bátorítson ! . . .
 S azt a kicsi levélt bánatosan, némán
 Ajkamhoz szorítom . . .

Azt a kis levelet szép, tiszta betűkkel
 Ő írta be régen ;
 Az a kicsi levél mennyi szeretetről
 Tud beszélni nékem ! . . .
 Oh, hogyne borulnék a lapjára sírva,
 Mikor eszembe jut, hogy örökre alszik,
 Aki teleírta . . .

HALOTTAK ESTÉJÉN

Fenn, a tiszta égen csillagok ragyognak
S rám tekintenek a ritkult fákon át.
Lenn a síri mécsek szerteszét lobognak,
Mind virágözönre hinti sugarát.

Mennyi nép e helyen, mily nagy sokaság van.
Szerre mennyi gyertya, mennyi koszorú ...
A ragyogó fényben, gyertyalobogásban
A holtak bús kertje nem oly szomorú.

A temető nékem máskor jó barátom,
Most nem ismerem rá, most oly idegen ...
Tegnap még könnyeztem őszi lombhulláson, —
Ma nem tudok sírni, járok hidegen.

A mély elhagyottság, a mi idevonzott,
E csöndes világba: most mind oda van ...
... Majd ha erre ismét egyedül bolyongok,
Hej, tudom, hogy akkor kísírom magam ...

ÜRES A HELYE

Az asztalunknál üres a helye
 És mi csak várjuk, csak várjuk egyre,
 Nézzük az ajtót titkon sóhajtva:
 Kedves alakja hátha még egyszer
 Belépne rajta? . . .

Pedig mióta hant borul rája,
 A hetedik nyár a végét járja;
 Hetedszer hull már lombja a fáknak,
 Melyek sírjára hintenek tarka,
 Imbolygó árnyat.

Várjuk remélve, hívjuk: — hiába!
 Nem hallja ő meg az éjszakába . . .
 Nincs már ki minket védne, szeretne, —
 Mióta köztünk üres a helye . . .
 Üres a helye! . . .

KÜNN, A ZEMEZŐBEN . . .

Künn, a temetőben, hulló hóban járok,
Az ő sírhalmánál szomorun megállok.
Rászállnak a pelyhek a gesztenye-fára,
Onnét hullanak le a szél sóhajára.

Szerte, körülöttem, márvány-síremlékek
Állognak fehéren, mint egy-egy kísértet.
Az ut szélén sorba fenyő feketélik;
A hó betemette azokat is félig.

Állok a sírjánál, állok, álldogálok,
Porladó szívétől feleletet várok;
Panaszszal, kéréssel teli van a lelkem,
. . . Hej, de ő már többé meg nem hallgat engem.

Hogyha megérthetné panaszló kérésem,
Hogyha megérezné fájó kesergésem:
Hóval fedett halmán szomoru sírjának
Szíve melegétől virágok nyílnának . . .

SOKSZOR MONDOD . . .

Sokszor mondd, édes anyám, nékem :
„Ez az élet boldogabb volt régen !
Elhagyottabb az özvegy, az árva
Az eldobott falevélnél,
Mit elragad zúgó folyam árja !”

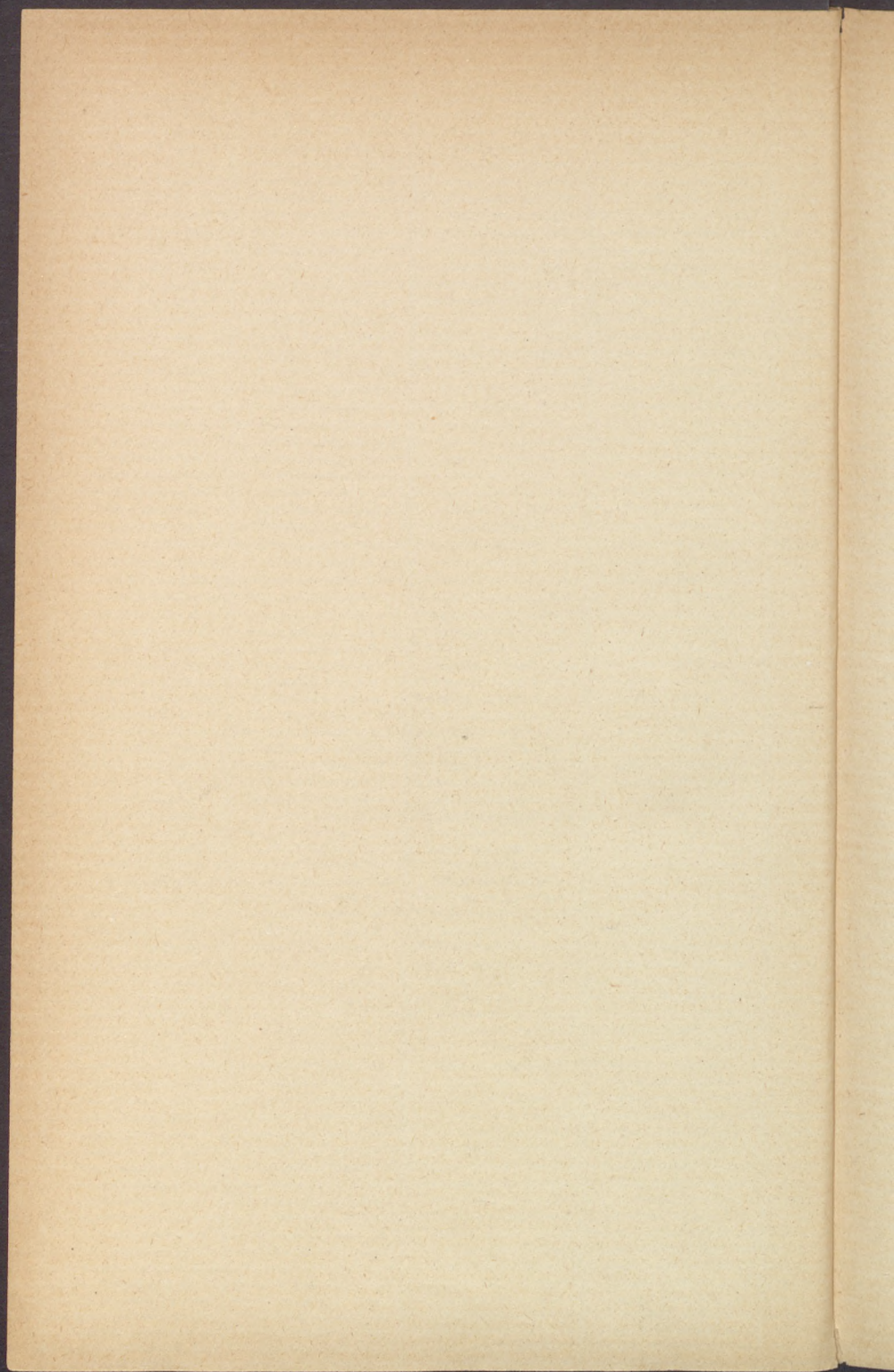
Amíg hulló könnyeidet nézem :
Én is sírok . . . igazad van, érzem !
Szebb volt a múlt, több sugár volt benne
S felsóhajtok : be jó volna,
Édes apánk ha még velünk lenne !

De a mikor eszembe jut : hátha
Ő az égből bánatunkat látja
S érző szíve ott se lehet boldog :
Letörölöm könnyeimet . . .
„Édes anyám, látod, én mosolygok !”

Az én édes, jó ==
== ANYÁMNAK

RÖGÖS UTON

Csak ballagok tovább a nagy országuton,
A sok kő és göröngy már nem is keserít.
A boldogság csak egy szép délibáb, —
tudom,
De örökre, szívem, a szenvedést se
hidd! . . .

KÉRÉS

Istenem, Teremtőm,
 Fenn, a magas égben,
 Halld meg az én kéré.
 Esdeklő beszédem!
 Tudom, nem érdemlem
 Kegyelmed, jószágod,
 Mégis arra kérlek:
 Adj az én szívemnek
 Egy kis boldogságot.

Lásd, én nem kívánok
 Mérhetetlen kincset,
 Csak arra kérlek, hogy
 Bánatom tekintsed!
 Nappal gyöttri lelkem
 A sok kába álom,
 S gyöttrődöm, kínlódom
 Álmatlan hányódom
 Hosszu éjszakákon.

Lásd, mily búsan élek,
 Lásd, mily árván bolygok!
 Bútól ég a szívem
 Sokszor, míg mosolygok . . .

Gyöngé vállaimról
Vedd le a keresztet,
Mert súlyos terhétől
A lelkem már szédül,
Ingadozik, reszket . . .

Tudom, nagy kegyelmed
Nem hiába kérem,
Tévelygő lelkemet
Nem hagyod a mélyben !
Tudom, felemel majd
Végtelen jószágod
S adsz az én szívemnek,
Szomorú szívemnek
Egy kis boldogságot !

RÖGÖS UTON

Virágos sírhalomban alszik rég jó apám,
 Két testvérem kiszállott a nagy világba már.
 Csak kettecskén maradtunk ugy-e, én jó anyám,
 S lábunk vérző tövisek dús erdejébe' jár.

Csak kettecskén maradtunk a létben, te meg én.
 Egyetlen jó barátunk a jó Isten maradt,
 Ki fenn virraszt felettünk a bának éjjelén
 S küld néha-néha ránk is egy tévedt sugarat.

Csak kettecskén maradtunk e fájó életem
 S a mult ködébe járunk édes emlékekért.
 A boldogság világa egy zárt világ nekem,
 Én nem kereshetem, mint más leány, a célt...

Csak kettecskén maradtunk és így is maradunk,
 Könnyeink együtt fognak tovább is hullani
 S míg elborítja szívünk sok fájó bánatunk:
 A temetőbe járunk azt elpanaszlani.

TAVASZ KÜSZÖBÉN

Az erdő áll még barna színben.
Még nem virul, még néma minden,
A rügpező bokrok alatt
Az ibolya még nem fakad.

A napsugár hő fénynyel éget,
De szerte még nem pezsg az élet,
A sok madár még nem dalol,
Késik az úton valahol.

És én úgy érzem, mintha mégis
Más volna már a föld is, ég is,
Oh, mert a fényes napsugár
Titkon a szívbe is leszáll.

És ott is, mint a földön szerte,
A remény magvát megnövelve,
Rajta rügy-bimbókat fakaszt.
— Oh, hogye várnám a tavaszt!

RÁKÓCZI, BERCSÉNYI*

Ti leghűbb fiai a magyar hazának,
 Dicső bajnokai a szent szabadságnak;
 Lelkes pártfogói az elnyomott népnek;
 Hős ostromozói a zsarnoki kénynek:
 Mennyit is lehetne rólatok beszélni
 Rákóczi, Bercsényi!

Feldobogó szívvel emlékezünk rátok,
 Kik ez árva honhoz oly hívek valátok!
 Készek voltatok ti száz halálra érte,
 Készek berohanni ezer harcba, vészbe!
 Egy célotok volt csak: a hazáért élni,
 Rákóczi, Bercsényi!

Idézzén emléket a kuruc időknek:
 Hős, dali vitézi feltámadnak, jönnek;
 Készek a hazáért halni mindahányan;
 Sír a tárogató mélabúsan, lágyan:
 Az is a ti hősi nevetek zenéli
 Rákóczi, Bercsényi!

* Felolvastatott a máramarosszigeti joghallgató ifjuság
 1903. március 15-iki kuruc-estélyén.

Harcoltatok bátran, küzdtetek: hiába!
 Odalett a haza féltett szabadsága!...
 Pusztult a hős sereg... feladta a harcot:
 Így lettek végtére urrá a labancok!...
 Ügyetek bukását, hej, meg kellett érni
 Rákóczi, Bercsényi!...

És csak gyűlt a felhő, a sötét, a vészes, —
 Bujdosó kurúctól lett az erdő népes;
 Sziklakő, fagyos rög lett a fejük alja;
 Végig szántott rajtok az ég száz viharja!...
 Ti voltatok szívök utolsó reményi,
 Rákóczi, Bercsényi!

S ti az árva hontól messze elszakadva,
 Lelket ölő bűnnek voltatok a rabja
 S már csak szívetekben vívtatok a harcot.
 Míg emésztő honvágy sáppasztá az arcot...
 Csupán a reménység készteteti még élni
 Rákóczi, Bercsényi!

A reménység, amely mint kicsinyke csillag
 Biztatott az éjben, hogy megint felvirrad
 S erős karotokra tán újra szükség lesz:
 Csak e hit kötött még titeket a léthez,
 Ti messzi Rodostó bajnok remetéi,
 Rákóczi, Bercsényi!

Lelketek örökké e hazában bolygott;
 Rátok ott a kék ég hiába mosolygott!
 Szebb volt egykor itthon a vihar zugása,
 Mint ott a legenyhébb szellő suhanása!
 Nem szüntetek ott sem a hazáért élni,
 Rákóczi, Bercsényi!

De tűntek az évek, de multak az évek
 S az a reménysugár mind gyöngébben fénylett.
 Mely a szívetekkel oly sokáig jáiszott,
 Halovány sugára már csak alig látszott:
 Nem tudtátok azt a jobb időt megérni
 Rákóczi, Bercsényi!

Ugy sorvadtatok el árván, számkivetve!
 Idegen föld hantja borul szívetekre
 S melyért vagyont, kincset, mindent áldozátok,
 Sohse láthattátok viszont szép hazátok,
 Hős kuruc-vitézek bujdosó vezéri
 Rákóczi, Bercsényi!

Átlengi a szívet valami mély bánat
 A mely sorsotoknak emlékére támad...
 Könny tolul szemembe... Leteszem a lantot
 S átölelem fájón, lelkemmel a hantot,
 Mely reátok borul hazám hős vitézi
 Rákóczi, Bercsényi!

A KÉT TAVASZ

A lányziv, mely még gyermekálmok
 Ködében szunnyadott;
 Tavasz fényében csak megérzi
 Az ébresztő napot.

S kinyílik, mint a rózsabimbó
 Szép pünkösdi hajnalán
 S a gyermekálmok szép ködéből
 Kilép az ifjú lány.

Tegnap még pajkos könnyű lábbal
 Lepkék után futott
 S a szerelem titkos hevéről
 Szíve mitsem tudott.

Ma már a zöldelő mezőkkel
 Ő is felébredett
 S együtt dalolgat a madárral
 Szerelmi éneket.

Mi szép az ébredő természet
 Május nyíló szakán;
 De szebb ennél, midőn szeretni
 Kezd a gyermekleány.

Midőn virulni kezd szívében
Az ifju kikelet
S nem tudja még nevét, csak érzi,
Csak sejti, hogy — szereti

EGY LEÁNY BARÁTNŐMNEK

A te szívedben
Még forr a láva
Perzsel a heve
Éget a lángja;
Az én szerelmem
Lecsendesült rég,
De szép emléke
Fel-felmerül még.

Oh, be jó volna,
Ha én is, mint te,
Ugy őzenék egy
Képet e szívbe,
S melyekre egykor
Nevét felírta:
Csókomat hintném
Minden papírra . . .

Karom kitarva,
Álomban, ébren
Nevét susognám
Én is az éjben,

S míg nap-nap mellett
Eljöttét várnám :
Könnyektől ázna
Megint a párnám . . .

Oh, be jó volna
Ujra a régi
Szerelmes fájdó
Időket élni,
S míg lantom húrján
Ezer dal csendül.
Álmodni ismét
A szerelemről

AZ ŐSI NAGY KERTBEN

Az ősi nagy kertnek fái között járok,
 Vén gyertyánfa-lugas integet felém.
 Bemegyek s alatta merengve megállok
 S átnézek a csöndes temetőbe én.
 Közepén a templom bádogfejű tornya
 Vigyázó őrszemként messzeségbe néz,
 Szerke korhadt fejfák, — sírok beomolva . . .
 Közöttük egy tarka tehén legelész . . .

A gyertyánfa-ágak fölémbe hajolnak,
 Besüt a hunyó nap piros sugara;
 A földön lombárnyak tarkálva mozognak,
 Ha átszáll a fák közt a szél sóhaja.
 Csak nézek, csak nézek át a cinterembe,
 Amott pár kicsinyke új sír domborul;
 A rajtok fakuló apró kék keresztre
 A közelgő alkony bús árnya borul.

Odébb egy magasló barna fakeresztben
 A Megváltó képe ott szomorkodik;
 Rászáll egy madárka, aztán tovarebben
 A közelben hajló rózsabokorig.

Omladozó kőfal köríti e helyet,
Fedett kapujánál pár lombos fa áll.
Oh, itten bizonynyal lel nyugalmas enyhet
Ki szívére máshol gyógyvirt nem talál . . .

A magasló templom íves ablakában
Megtörik az alkony piros sugara
S fájó ellentétül e csöndes világban
Rózsaszínü, vidám fényben ég fala.
Ragyogva csillámló bádögfejü tornya
Vigyázó őrszemként messzeségbe néz,
Szerte korhardt fejfák . . . sírok beomolva . . .
Közöttük egy tarka tehén legelész . . .

AZ ÖNGYILKOSOKÉRT

Az élet szürke, köznapi zajába
 Ha beleszól egy pisztoly-durranás:
 Megáll egy percre siető utjába'
 Agyamban itt a lázás rohanás.
 S könnyes szemekkel esdve, félve kérlek:
 Jó Istenem: bocsáss meg a szegénynek!
 Nem tudta mit tesz, fájt a szive, lelke,
 A pihenést, a gyógyulást kereste!

Csak Hozzád vágyott s bírni úgy kívánta
 A túlvilág sok rejtett gyönyörét.
 A Te honod oly csudaszépnek látta,
 Hogy türhetetlen volt neki a lét!
 Jó Istenem: bocsáss meg a szegénynek,
 Ha Ellened s ha lelke ellen vétett,
 Szálljon szívedből bűnére bocsánat,
 Hisz azt remélte: szebb lesz ott, Tenálad!

HARMATOS MEZŐBEN

Harmatos mezőben
 Elmerengve járok,
 Utamra hajolnak
 A tarka virágok.

Harmatos mezőben
 Elmerengek némán.
 A sugaras égbolt
 Tiszta kéken néz rám

Körültem a lepkék
 Vigan kergetőznek;
 Bólongat a lombja
 A közel erdőnek.

Mosolyog a tájék,
 Mosolyog az ég is, —
 Velők mosolyogni
 Mért nem tudok én is?

KOSSUTH

Ki volt, mi volt ő? Lángoló nap!
Súgárözönje szerteszállt,
S a szürke mára jött a holnap,
Mely fényétől színesre vált.
Ő beragyogta sugarával
A honfibanat éjjelét!
Ő jött a hajnal bíborával
És szerte oszlott a setét!

És bár letűnt a sírba mélyen:
A heve, fénye itt maradt!
Itt hagyta nálunk búcsu-képen
Emlékét, e hő sugarat,
Mely ragyogjon felettünk, mint egy
Csillag, mely nem fut le soha,
Hogy ne boruljon ránk megint egy
Vigasztalan, bús éjszaka!...

SZERETNÉK IRNI . . .

Szeretnék írni újongó danát,
Mely napsúgárként száll a tájon át;
Mely belecseng a szívbe, mint madárdal
Betöltve azt sejtelmes, méla vágygyal.

Hadd gondolják szívemről mind, akik
Hallják e dalt: itt a tavasz lakik,
A sugaras, az édes kikelet,
Mely örök fénynyel ég e szív felett.

A tenger is, ha fenn a nap ragyog:
Mily csendesen, mily békén mosolyog
És nem kérdezi senki, hogy a mélyet
Dúlják-e benn a vészek, szenvedélyek?

VÁGY

Vágyom repülni messze, túl
A pirosló ég peremén,
Hol a kelő nap lángra gyúl
A tengerek víz-mezején ;
Hol a hűs, csobbanó habok
Lágyan ölelnének körül,
Amerre csak elhaladok
Kicsiny sajkámon, egyedül.

Vágyom a tengerekre, túl
A villámló ég peremén,
Hogy lássam a vihart, ha dúl
A hullámok vad-erdején ;
Hol a bösz, száguldó habok
Halállal vennének körül,
Amerre csak elhaladok
Kicsiny sajkámon, egyedül.

TE RÉGI HÁZ

Te régi ház, mily csendben állasz
Az árnyas fák alatt!
Köszöntelek! Fehér faladdal
Oly rég nem láttalak,

Tornáczodon, a hosszú lóczán
Megint itt heverek,
S az esti csillagok az égről
Reám tekintenek.

Te régi ház s ti csillag-fényes
Szép nyári éjszakák,
Mídőn a légen halkán titkos
Árnyak lebegnek át:

Betölti szívem láttotokra
Ismét az ifju láz . . .
Köszöntelek szép nyári este
S te kedves régi ház!

BOLDOGABB A VERÉB

A pacsirta száll — száll
 Hajnali sugárban,
 S szerte zengi dalát
 A nyári világban.

Megfürdik a harmat gyémántos vízébe
 S ráesik legelőbb a kelő nap fénye.

Ott ugrál a veréb
 Országút sarában,
 Ennivalót keres
 S csiripol vídáman,
 Csak magának dúdol, társait se hívja,
 — Boldogabb a veréb, mint a kis pacsirta.

Építgeti fészkrét
 Elrejtve titokban
 A dalos pacsirta
 Árnyas csalitokban.
 Énekelve nyugszik, énekelve ébred,
 Habár csupa veszély s küzdelem az élet.

Bent az eresz alatt
 A zajos világban

Éldegél a veréb
Jóllakva, vidáman.
Baját, csak ha éhes, akkor sírja-ríja,
— Boldogabb a veréb, mint a kis pacsirta.

A sok bűvös nóta
Szívéből támad,
A mit a pacsirta
Szétoszt a világnak —
S a legjobban szenved, — bár nem tudja senki,
A mikor a legszebb énekeit zengi.

A szürke kis veréb,
Lám, az élet bölcse, —
Csakis arra gondol.
Hogy begyét megtöltse
S hízik, — bár a léttel a harcot nem vívja, —
Boldogabb a veréb, mint a kis pacsirta!

KÉTSÉG

Ugy érzem sokszor, hogy költő vagyok,
 Máskor pedig a kétség rám borul . . .
 Alkotni vágyom szépet és nagyot
 S hogy nem tudok: szemembe könny todul . . .

Mért adtál nékem, édes Istenem,
 Ily érző, daltelt szívet, hogyha már
 Nagyot, szépet alkotni képtelen
 És porba hull, mint szárnysegett madár . . .

Mi bent, a föld mélyében háborog:
 Mért nem hallszik a nagy világba kint?
 Ha már a szívben zengnek a dalok:
 Oh, mért hogy nem bír az kitörni mind? . . .

Mért néma ajkam, mint erdő, ha bent
 Az ősz elűzte a dalos madárt? . . .
 — Oh, mért nem szállhatok dalolva fent,
 Hogy tele zengjem a néma határt? . . .

UGY-E HOGY FÁJ

Ugy-e, hogy fáj a
 Mosolygó nyári táj gyors hervadása?
 S ugy-e, ha látod a lomb ritkulását:
 Bús érzés jár át?

S ugy-e, ha látod
 Szenvedni, küzdeni felebarátod
 S a fáradt, szomorú, bús öregséget:
 Közönygyel nézed?

Pedig mi könnyen
 Hull le a levél az őszi esőben
 S öreggé a szív mily nehezen válik:
 Szenved halálig!

KÖZÖS SORS

Lehullt csillagnak helyén mi marad ?
 Mi pótolja az eltűnt sugarat
 A néma éjszakán ?
 Siratják őt fenn fénylő társai ?
 Vagy ők is vágynak már lehullani
 A mély, nagy űrbe tán ?

És náluk is ugy van-e odafent,
 Hogy létük csak bús álmodást jelent,
 Míg csupa szenvedés ?
 Hogy ők is várják a nagy éjszakát,
 Remélve, hogy csak ott van, odaát
 A boldog pihenés ?

Nem az lesz-e ensorsunk is, ha majd
 Sírunk felett virágok ezre hajt,
 Mint csillagnak, a mely
 Lefut, — milljó atomra hullva szét, —
 S a boldogság tündérhonát ezért
 Még lent sem éri el ?

ŐSZ FELÉ

Sárgulnak a lombok,
A levelek hullnak,
A rétek, a dombok
Mindegyre fakulnak,
Ritkább lesz már kint a
Fény és nő az árnyék.
Ugy érzem, mintha
Nagy betegnél járnék.

Pedig csak a lelke
A beteg, az árva,
Mosolygó tavaszról
Örökre kizárva, —
Csak az én szívemben
Nem hajt újra lombot
Éltem remény-fája,
Mely rég porba omlott...

Földön a levele,
Lehullott egy szálig,
Villám csapott bele,
Megégette szárig...

Csak úgy tengődik még
Csonkán, vihartépten,
Ami megmaradt még,
Azt magam letépem . . .

Minek álljon ottan,
— Ha virul a tájék
Félig már halottan,
Mint valami árnyék,
Pusztuljon a törzse,
Mint levele, lombja,
Hadd hulljon a földre
Örök nyugalomra ! . . .

CSAK HULLJATOKI

Hull az eső, míg kitekint
 Gyöngé szemem az út sarába,
 Amott búsong egy sor akácza,
 A levelét hullatja mind.
 Az aszfalt feketén ragyog
 Az eső-mosta felülettel.
 Kis levelek csak hulljatok,
 Csak hulljatok le mind, sereggel! . . .

Oh, úgy óhajtóm a magányt,
 A víg képek szívemnek fáznak.
 S ott künt le s fel sietve járnak;
 A járókelők zaja bánt.
 Az utca-lámpa felragyog,
 Küzd már az est a szürkülettel . . .
 Kis levelek csak hulljatok,
 Csak hulljatok le mind, sereggel! . . .

Szemem hosszan, merengve néz:
 Ott, künn, a nép lézengve jár még,
 A sok fa, mint sejtelmes árnyék:
 Lassan az esthomályba vész,

Sötét lesz, magam maradok
Búsongó, bánatos szívemmel . . .
Kis levelek csak hulljatok,
Csak hulljatok le mind, sereggel . . .

Ha jó az enyhe kikelet
És újra nő zöld lomb a fákon,
S hő nap ragyog majd szét a tájon
Az ébredező föld felett:
Szívem tán akkor nem sajog,
Tán megtelik az is meleggel . . .
Kis levelek csak hulljatok,
Csak hulljatok le mind, sereggel . . .

SZERETNÉK ELMENNI

Szeretnék elmenni valahova, messze,
Honnét visszatérni sohase lehetne,
Hol feledni tudnám, amely mindég bántott,
Az egész világot . . .

Szeretnék elmenni valahova, messze,
Valami magányos, puszta kis szigetre,
Melyet körülölel a susogó tenger,
S nem jut oda ember . . .

Ez a csendes sziget jaj, de merre hol van,
Ahol örök béke, örök nyugalom van?
Csendes magányában jaj, de boldog lennék,
Soha el'se mennék . . .

Istenem, Istenem, be nagyon jó lenne,
Hogyha eltűnhetnék valahova, messze,
Ahol nem siratna, nem gyászolna senki
S feledne mindenki . . .

TÉLI ÉJBEN

Közelg az éjjél, nő az árnyék
Az utcán pár ember ha jár még,
Az is sietve megy tova.
Hívólag néz az ablakomra,
Sáppadt, ködös fényben ragyogva,
A hold, az ég bús vándora.

Titkos varázsszal fed be mindent,
Amig a földön széttelintget
Az ezüsthéjű holdsugár.
A tájat szerte hó borítja —
És lelkemnek úgy tetszik, mintha
Egy temető vón a határ.

Egy temető, hol a halottak
Sosem pihennek, nem nyugosznak
S szívök ezer terhet visel.
Az éj se hozhat nyugtot, enyhét,
A regg' csak újabb harcra csenget
S a fáradtaknak menni kell,

Csak menni kell az újult harcra,
Hol a verejték hull az arcra
 És kimerül a szenvedő, —
Míg a remény szívével játszik . . .
— Oh, mennyivel szebb az a másik,
 Az az igazi temető!

MEMENTO

Csókold, öleld, a kit szeretsz, mert
 Ki tudja: meddig lesz tied!
 Oh, mert a sors, a zord, kegyetlen,
 Még nem kegyelmez senkinek,

Nem válogatja, kire sujtson
 A vén kaszás, a rút halál.
 S észre alig veszed, hogy eltűnt,
 A kit elébb még csókolál

Csókold, öleld, a kit szeretsz, míg
 Szelíd mosolygál rád nevet;
 Csókold, öleld, oh — mert ki tudja,
 Ki tudja meddig lesz tied!

Csókold, öleld, a kit szeretsz, mind,
 A boldogot s a szenvedőt!
 Ki tudja, holnap nem hagy-é el
 Örökre téged, — vagy te őt.

A RÉGI ÉS AZ ÚJ

I.

SZILVESZTER

Az év egyetlen napja sem
Hat annyira rám, mint e nap,
Mikor az ő év csendesen
A sírjába halad . . .

Mennyi reményvel volt tele
Szívem az új év reggelén,
Amelyeknek ma már csakis
A romja int felém!

Hittem: a zajló tengerár
Egyszerre csak lecsendesül,
És sajkám védett kikötő
Partjaihoz repül.

S most, hogy megint tűnőben egy
Gondterhes, bánatteljes év,
És hányatott hajómnak, ím,
Nem int sehol a rév:

A szívem fáj, a torkomat
 Ugy fojtogatja valami.
 S lelkekre szállanak a mult
 Ezernyi gondjai . . .

S míg két szemembe könny szökik
 Lehajtva búsan a fejem;
 Várom, sírjába hogy tűnik
 Az ó év csendesen . . .

II.

AZ ESZTENDŐ

Ifjan, épen, vígan, szépen,
 Nézd hogy készül, nézd hogy indul,
 Arca síma, szeme fényes:
 Így lép a mult romjain túl.
 Új ruhája, tisztyája
 Hogy tele van jó reménnyel.
 Dúsan szórja és bevonja
 Vele szívünk rózsás fényvel,

Aztán végül, nézd hogy vénül:
 Lába roskad, háta görnyed.
 Rongy gunyája, tisztyája
 Már nem oszt csak gondot, könnyet.
 Arcza ráncos, szeme bágyadt
 Tűnve fénye, veszve lángja.
 S mikor végre itt a vége:
 Vénhedt testét vajh, ki szánja?

CSÜGGEDÉS

Valamikor, tavasz virulásban,
Nekem is volt titkon égő vágyam.
Feljár néha még a múlt sírjából
S szívem újra szilajon fellángol.

Lelkemet a forró vágy előnti;
Élni vágyom én is, mint a többi!
Kéklő égen, szabadon kerengve,
Szállni vágyom én is, mint a fecske!

A hol mások előre tolongnak:
Mért legyek csak én száműzve onnat?
Ez a világ, mely annyinak tárva:
Mért legyen csak én előttem zárva?

... És a harcot újra csak próbálom, —
Hej, de gyöngye a karom, a vállam! ...
Belátom, hogy nincsen erőm semmi
S csüggedetten állok meg pihenni ...

Tekintetem akármerre téved:
Belátom, hogy nem enyém az élet,
Idegenül bolyongok én benne,
Mintha csak egy vendég-szállás lenne ...

S tovább is csak félre állva nézem:
Hogy pezseg, hogy forr a harc a létben.
Minden szívnek van célja, van álma,
Csak én vagyok kidaszított, árva . . .

A ki előtt minden e világon
Elérhetlen délibábos álom, —
A ki nem tud gyógyulást remélni:
Minek annak, de minek is élni?

AZ ABLAKON ÁT

Az ablakomból nézem hosszasan
A menybortot az éj óráiban.

Fényes szalagként int rám a tejút,
Elgondolom: mily régen lehetett,
Midőn a végtelen nagy űrbe, fent
Az első fényes csillagszem kigyúlt.

Ugy égett ott, a mély homályba, benn,
Magányosan, mégis fenségesen,

Mint lángész, melyet senki meg nem ért,
Mely társtalanul, árván, egyedül
Szórja fénylő sugarait körül
S csak ő tudja, hogy uralja a tért.

EGY SZÁL KIS IBOLYA

Valakitől egy téli vasárnap
Kaptam egy édes ibolyaszálat.
Illata sem volt, mégis örültem;
Tavaszu fuvalma lengett körültem
S úgy tetszett, hogy künn zöldel a határ
S zeng a madár! . . .

Kezembe vettem, ajkamhoz vontam,
Bohó, szerelmes szókat susogtam
Titokban a kis ibolyaszálnak,
A kék szírmának:
„Be gyönyörű vagy én kis virágom!
Azt hiszem, hogy az ő szemét látom . . .
Az is így szép volt,
Sugárzó, mint a tavaszi égbolt . . .

Kis ibolyámnak hervad a szírma,
Ráhajlok búsan, ráhajlok sírva . . .
Szívem remegve, vágva megdobbán,
Míg fonnyadt szírmát csókolom hosszan . . .

A VERSEK VILÁGÁBÓL

I.

Tudjátok-e: melyek a legszívőbb, legigazabb versek?
 — Azok, amik az éj csendes óráiban
 Sóhaj közt születnek.

Hova nem hat el a nagy világ lármája
 S nem zavarja senki:
 Legszebb dalait az énekes madár is
 Elrejtőzve zengi.

II.

A költő, akit a kacér Muzsa
 Csókjával illetett:
 Ugy érzi néha, hogy legszebb dala,
 Amit papírra tett.

De én tudom, hogy egy sem írta meg
 A legszebb dalt, — hiszen:
 A legszebb dalt csak álmodni lehet,
 De eldalolni nem!

ÉBREDÉS

Hő fény ragyogja át a léget,
 És a mély alvó már felébredt
 Arany sugártól elborítva;
 Szemét a vén föld újra nyitja.

A tavalyi lomb zörgő váza
 Áll még bár az új virulásba:
 A fű zöldül, a rügy már pattan, —
 Korán talán, de nem hívatlan.

Új magvakat még nem vetettek,
 Még nem szabtak rajt' újra rendet,
 A föld, mint egy vén, hiu dáma
 Magát még csak most cicomázza,

Az ágyból alig hogy kilépett
 S arcán a tegnapi festéknek
 Nyoma itt-ott még rajta szárad,
 Még nem kené rá az új mázat.

Még nincs fején a dús paróka:
 A fák, a bokrok árnyas lombja
 S most ölti, hogy testét ne lássák,
 A mezők zöld-bársony palástját.

Ékszerül százával, ezrével
Majd a virágot tűzi széjjel, —
Aztán harmatban megmosakszik
S tart ifjodottan újra lagzit!

A RÉGI CSILLAGOM

Hiába csillog fent, az égen,
Abban a bűvös kékes fényben
Az az én régi csillagom.
Szemem bármily soká is nézi:
Szívem többé meg nem ígézi
S nem száll fel hozzá sóhajom.

Ugy gondolok rá, mint a sírra,
Melyet öleltem egykor sírva,
Zokogva tünt reményeken
S melyet ma már, ha el-elnézek:
Csupán szelid borongást érzek
Által suhanni szívemen.

MÁJUS IDEJÉN

A zöldelő határban,
 — A lomb virult a fán, —
 Kint járt a lány s az ifju
 Egy május délután.
 Vígán csevegve mentek
 Kart karba öltve, fenn,
 A virágos mezőn át
 Húzódo síneken.

Körültük, míg bolyongtak
 A zöldelő mezőn,
 Bolondos lepke-párok
 Jártak örvendezőn.
 Felettük fecske szállott,
 Mellettük ér szökött,
 Így értek a Tiszához
 A fűz-bokrok között.

Az est halkán leszállott
 A fák árnyéka nyult,
 Az ifjú a leányhoz
 Mind közelebb símult

S a két ajak egymásra
Tapadt szerelmesen . . .
— Aztán indultak vissza
Hallgatva csendesen . .

RÁKÓCZI VÁRA

— SÁROSPATAKON —

A Bodrog parton, árnyas fasorban
 Szerte boljongtam,
 Aranyos színben rezgett a napfény
 Lenn, a habokban.
 Virágos, ingó akácza lombok
 Árnygal kínáltak.
 S fehéres, apró, illatos szírmok
 Lágyan, szeliden
 Rám hulldogáltak.

A dombtetőn, mint csodás, bűbajos
 Szép panoráma,
 Előtűnt a zöld lombkoszorúból
 Rákóczi-vára.
 Ugy merengett ott barnult falával
 A messzeségbe,
 Mint annyi század mohos sírjának
 Titkos, regényes,
 Csodás emléke.

A százados fák, melyek körölte,
 Dúsan tenyésznek,
 Ugy sugják-búgják egymásnak a szép,
 Hősi regéket.
 S míg lombjaikat lágy nyári szellő
 Ingatta szerte:
 Ugy érzém, mintha közöttük járna
 A bujdosó hős
 Rákóczi lelke . . .

Oh, mennyi hős szív vérzett el itten
 Dúló csatákban! . . .
 E gyönyörű kort lelkeimmel újra
 Feltűnni láttam.
 Mintha itt ismét csatazaj kélné
 S bajnok leventék
 Az ellenséget, sok rabló népet
 Ismét legyőznék,
 Ismét levernék! . . .

Nem, nem tudnám én szavakba szedni,
 Mit szívem érez,
 S hogy mennyi emlék forrott e várnak
 Minden kövéhez!
 Csak néztem fel rá, mint gyönyörű szép
 Oltári-képre,
 Mely körül, — mintha glória volna, —
 Ugy lángolt a nap
 Tündéri fénye.

STRÓFÁK A SZÍVRŐL

1.

A szív úgy van teremtvé már, hogy
 Örökké vágyjon, égjen, —
 A sorsa az, hogy mindörökké
 Csalódjon és reméljen.

Ezer sebtől vérezzen — s mégis
 Dacoljon annyi vésszel, —
 És számtalanszor balga, meddő
 Harcot vívjon az észszel . . .

2.

Szerelmünk sokszor tünde álom,
 Melyből hamar felébredünk,
 Szép délibáb, mely a határon
 Csalfán incselkedik velünk.

Egy gyöngye szél fuvallatára
 Tova tűn tán egy perc alatt.
 Mi még is csüggüng rajta vágyva,
 Mi még is azt reméljük: hátha
 A délibáb mienk marad.

3.

Néha oly csüggedt, fáradt lesz a szív
 Valami nagy-nagy fájdalom után,
 Mint sebzett vad, mely kimerülve dől
 Végig az erdő zöld moh-bársonyán.

Nem érez semmit, azt se bánja, ha
 Kegyetlen üldözője rátalál . . .
 S amelytől félve úgy futott előbb:
 Már megváltóként tűn fel a halál.

4.

Ha szívünkben eltűnne minden érzet,
 Könny és mosoly, bűbánat és öröm:
 Nem lenne-e így kedvesebb az élet,
 Fejem e súlyos problémán töröm,

Jobb vón bizony, ha érzések rögébe
 Nem botlanának a kincskeresők;
 De kérdés, hogy a munka vad hevébe
 Nem fojtanák-e így egymást meg ők?

5.

Ha feltámad a hűvös esti szellő,
 Ha jó az éj s a mély árnyak leszállnak;
 S a csillagokat elfedi a felhő:
 A bús emlékek titkon visszajárnak.

Körülfonják a szívet, mint a kígyó
 Áldozatát, — mérgét belébocsátva, —
 S a szív vergődve úgy igyekszik kínzó,
 Fojtó terhét lerázni, — de hiába . . .

6.

Szív! — Oh, milyen rövid, picinyke szó
 S egy óriási nagy világ neve,
 Mely a setét bú-éj s a ragyogó
 Öröm-nap nagy harcával van tele.

S a míg a fény s az árny ama kemény
 Csatát vívják egymással szüntelen:
 Oh, mennyi vág és oh, mennyi remény
 Marad halottként ott, a küzdteren! . . .

7.

Az ész egy büszke felnővő fa,
 A szív egy nyíló kis virág, —
 S hányszor görnyed az meghajolva,
 Hogy szívja ennek illatát!

Az ész egy büszke bérci vár fent
 S a szív alatta kis patak,
 Mely addig mossa a falát lent,
 Míg kövei leomlanak.

8.

Elhervad minden. A poéta szíve
 Marad csak ifjú és szeretni kész.
 Élhet bármennyig, mindent elveszítve,
 Tovább dalol és a jövőbe néz.

Míg járja a lét zajgó-oceánját,
 Legyőzve: ujult küzdelemre kél.
 Ősz viharán és tél hideg fagyán át
 A síríg álmodik, szeret, remél . . .

ORGONAVIRÁG

Szeressétek az orgonát ti
Csalódott szívű emberek!
Új létre kél az illatától
Reménytelenségtől beteg
Szomoru, fájó szívetek,

Könnyet mosolyba, bűt reménybe
Varázsol észrevétlen át
S ti boldogságról, szerelemről
Ismét álmodhattok tovább,
— Míg nyit az orgonavirág.

FALU VÉGÉN ÖREG HÁZ ÁLL

Falu végén öreg ház áll nagy kert mellett.
 Ott, ahol a sárgarigó énekelget,
 Ahol annyi virág nyílik nyár szakában,
 S ahol ősszel oly szomoru hervadás van.
 Falu végén ott van az én kedves helyem,
 Lombos kertje hűs árnyában
 Oly jól esik lehevernem.

Falu végi öreg házunk, kedves házunk:
 Volt tebenned száz örömünk, ezer gyászunk!
 Ha a szívem meggyógyulni idehoztam:
 Falaid közt, lombjaid közt megnyúgódtam.
 Ide jártam minden évben megpihenni,
 Ezer búmat, bánatomat
 Elfeledni, eltemetni . . .

Falu végi öreg házunk Isten áldjon!
 Ki tudja, hogy látlak-e még majd a nyáron?
 Gyógyulni még elhozom-e a szívemet?
 Amikor a sárgarigó énekelget?
 Mert ki tudja, hogy én addig nem jutok-e
 Más valahol nyugodalmas
 Pihenőre, mindörökre . . .

FUIT

Hogy tűn a lét! . . . Ő volt-e, igazán ő,
 Ki itt ül mostan, fázva, betegen?
 Aki után bolondult mindahány nő,
 Kivel csak köze volt ez életen? . . .
 Most nincs mellette más, csak vén cselédje,
 Ki durva kézzel ágját megveti.
 Mogorva képpel ad mindent eléje
 S csak azért hű, mert jól fizet neki.

Bezzeg az édes, boldog ifjúságban
 Hogy esengték a nők egy mosolyát!
 S míg dúskált a letépett sok virágban:
 Nem hallá meg a tört szívek jaját . . .
 Az átok megfogá fejét bizonynyai,
 Amit a sok megcsalt szív rárakott,
 Hogy most ily búsan, ennyi fájdalommal
 Cipelgeti a sok tűnő napot . . .

Az illatos kis rózsaszín levélkék
 Ott fekszenek előtte sorba mind,
 Hogy napról-napra újra felidézzék
 A megcsalt szívek fájó vádjait.

A kis csomag szinte gúnyolni látszik
A vén gazdának reszkető kezét,
Hogy ujja oly soká habozva játszik,
Amíg végtére lassan oldja szét . . .

Búsan, mélázva bontogatja sorra
A sok szerelmes, régi levelet . . .
Szíve bering az ifjúi mámorba
S még érzi titkon a régi hevet . . .
A sok lapot csókjával elborítja
S a kandalló tűzébe dobja mind
És könnyező szemekkel beleírja
Az elomló hamuba, hogy „Fűt!” . . .

ERESZALJI LÓCÁN

Ereszalji lócán végig heveredtem
S elnézem: egy csillag hogy ragyog felettem,
Körülöttem járnak az alkonyi árnyak,
S megrezdül a lombja a fának, virágnak.

Nem hallom, csak sejtem, hogy miről beszélnek
Az imbolygó árnyak a nyáresti szélnek;
Miről is egyébről, de miről is másról:
Édes szerelemről, titkos boldogságról!

A sok ingó árnyat szomorun elnézem:
Nekem e kettőben soha sem lesz részem.
Csak bolygok, míg elfed a csöndes sír hantja,
Örökké egyedül, örökké magamba . . .

A DEBRECENI NAGY-ERDŐBEN

A szép nagy-erdő árnya, lombja
Fölémbe hajlik álmodozva.
Ugy elsusog a szél a fákkal,
A hajladozó koronákkal.

Mily gyönyörű, mily édes itten,
Egy hervadó levélke sincsen.
A nap fénylő sugár-özönje:
Arany-esőként hull a földre.

Jó itten — és én mégis mennék!
Von másfelé a sok-sok emlék:
Az én szép erdős kis hazámba,
A fák, a lombok dús honába.

Ahol a bérc az égbe fel nő,
Melyre pihenni jár a felhő; —
S hova napfény csak néha fér be:
Vad csörtet bent, az erdő mélybe.

Míg itt dús, termő rónaság van,
Fürödve fénylő napsúgárban —
S rárajzolódik itt az égre,
Varázsos délibábok képe.

A fény több itt, — az árny több ottan,
S csak oda vágyom mégis jobban!
A szívem itt csak néma vendég, —
Itt több a báj, — ott több a fenség!

A szép nagy-erdő árnya, lombja
Fölémbe hajlik álmodozva
S míg elsusog a szél a fákkal:
A lelkem Mármarosba szárnyal,

Ott délibábok nem suhannak,
Csak erdei, csak fái vannak;
Arany-kalászos róna sincs ott, —
Oh, de a bölcsőm benne ringott!

CSOKONAI SÍRJA

(A DEBRECENI HATVAN-Ú-I TEMETŐBEN)

Csokonai sírja fölé
 Ráhajolnak a lomb-árnyak,
 Mintmegannyi hű őrzője
 Dalos szíve mély álmának.
 S az az órjár néma emlék
 Mintha, mintha integetne:
 Akad-e még egy olyan szív,
 Amely, mint ő, úgy szenvedne,
 Amely, mint ő, úgy szeretne? . . .

Csokonai sírja körül
 Mintha minden dúsabb volna
 S délibábos álmképét
 Innét nyerné mind a róna . . .
 Mintha mindent által lengne
 Az ő elszállt dalos lelke —
 S mintha mindent elborítna
 Az az ő mély nagy bánata,
 Az az ő mély nagy szerelme! . . .

SORSOSAIM

(Látogatás a siketnémák intézetében, Debrecenben.)

Szegény kicsinyke, néma gyermekek, ti,
 Részvéttel, szánva néztem arcotok;
 Közületek ugy-e, nem sejtí senki,
 Hogy sohasem lehetek boldogok? ...
 Egy percek sem lesz zavartalan,
 A lét ezer bút tart fenn számotokra,
 Teljesülés nem jó a vágýatokra
 S epedni fogtok egyre, hasztalan.

Árván bolyongtok majd a nagy világban
 Szép délibábot űzve szüntelen,
 Zengő harangszó, csalogány danája
 Elszáll fölöttetek mind hidegen.
 Szülőitek szavát közületek —
 Nem hallhatja meg soha, soha senki! ...
 Szegény kicsinyke, árva gyermekek, ti:
 Ugy együtt érzek én is veletek! ...

Oh, én tudom, én járom már az útat
 Régen, melyen ti most indultatok,
 A lét virágot nem reátok hullat
 S a nap mosolygón nem nektek ragyog.

Kísérőtök marad a néma csend.
 A ti világotok nem osztja senki,
 — Oh, hányszor fogtok vágyani már pihenni
 Ti is egy néma sírban odalent!

Áldott, a ki sorsotok felkarolja
 S megismerteti veletek a jót; —
 Ki megtanítja ajkatok a szóra,
 Amire nem tudott az anyacsók!
 Áldott a szív, mely értetek hevül,
 Áldott a kéz, mely könnyíti a terhet
 A vérző tövisszörűt, a melyet
 Hordoznotok kell érdemetlenül.

Szegény kicsinyke néma gyermekek, ti,
 Kísérje a jó ég az útatok!
 Tanítson meg remélni és szeretni
 És bízva túrni minden bánatot!
 S adjon az Isten jézusi-erőt
 A lemondáshoz vérző szíveteknek,
 Hogy elbirjátok súlyát a keresztnak
 A lét-golgothán. — hűn követve Őt!

MILY SZOMORÚ

Mily szomorú a nyár halála,
Ha hullanak a levelek,
Ha köd terül a bús határra
S halovány őszi fellegek
Borítják be a kék eget.

S mily szomorú a szív halála,
Melyben kihalt minden remény,
Melyben még egyszer, utoljára
Feltün egy titkolt érzemény,
Mint ködön át az őszi fény.

Mint őszi fény, mely búcsuzóul
Beragyogja a réteket.

S a szív is pillanatra gyógyúl, —
De azután még betegebb,
A táj is búsabb, hidegebb . . .

AZ ÖRÖK SPHINX

Senki se sejtí,
 Senki se tudja.
 Mikor ér véget
 Élete útja;
 A vén kaszás, vajh
 Mikor jön érte,
 Nem kérdve senkit;
 Akar-e, kész-e?

Van, aki őt, mint
 Megváltót várja, —
 Lám, ehhez nem sujt
 Ölö kaszája.
 Van más, ki féli
 S menekül tőle, —
 Ám: ezt gyönyörrel
 Teríti ő le . . .

Van, aki érzi;
 Közel halála, —
 S lám: az útját még
 Sokáig járja,

Másik: hogy hosszú
Élet lesz része
S lerogy, miként fa
Villámtól érve . . .

Nem nézi: rózsá,
Vagy csak kis bimbó?
Hervadt-e szírma,
Avagy csak nyíló?
Hogyha megtetszik
Sóvár szívének:
Letöri kertje
Halvány díszének . . .

Célját előlünk
Homályba rejti,
Senki se tudja,
Senki se sejti,
Lelkünkre árnya
Némán tekint le,
Mint sivatagnak
Hallgató Sphinxe . . .

MEGYEK ÉN IS

Szállnak a madarak
Messze, messze mennek,
Kéklő távolába
A nagy végtelennek.
Költöző madárral
Én is messze bolygok,
Hej de tudom én azt:
Ott se leszek boldog . . .

Hideg őszi vihar
Tépdesi a fákat;
Hervadt levelekből
Sárga szőnyeg támad.
Neki ront a szélvész,
Felkapja, lecsapja . . .
Hulló levél sorsát
Csak az ég síratja . . .

Én is olyan vagyok,
Mint az a levélke,
Amely céltalanul
Száll az őszi szélbe;

Addig űzi a sors,
Amig utoljára
Örök nyugalmat lel
Egy bokor aljába . . .

Árva kis levelet
Nem sítatja senki
Ezer szenvedés közt
Míg el tud pihenni:
Nő helyette száz is
Kikelet jöttére
S ki gondolna akkor,
— Rügyező tavaszkor —
Tavalyi levélre?

SÍR AZ ÉDES ANYÁM

Sír az édes anyám,
 Szegény édes anyám,
 Mert ezer a gondja . . .
 A sok bánat súlyát
 Roskadozó vállal,
 Ingadozó lábbal,
 Megadással hordja.

Mindenik könnycseppje
 Kínozza a lelkem,
 Égeti a szívem,
 Mért hogy a sok bűját,
 Ezer terhe súlyát
 Könyíteni nékem
 Semmi módom nincsen! . . .

Mért nem adótt az ég
 Erőt e karokba
 És erélyt e szívbe,
 Hogy ne látnám őtet
 Búsna, szenvedőnek,
 Hogy ne járna sokszor
 Reményevesztve? . . .

Hadd dolgoznék érte,
Ugy, amint ő tette,
Amikor még bírta,
Hogy annak a soknak,
Rám pazarolt jónak
Egy parányi részét
Hadd fizetném vissza . . .

HAZATÉR RÁKÓCZI

— 1906. október. —

Halljátok-e: hogy zeng a gyönyörű szózat,
Hős kuruc vitézek, — jeltelen síroknak
 Porladó lakói?
Ugy-e, mint a zengő harci riadóra,
Feldobog még alvó szívetek e szóra:
 Hazatér Rákóczi!

S míg az élők ajkán égbe száll a hála;
Búgó tárogató mélabús szavára,
 Titkos erdő mélyben,
Ugy-e, készülődtek porladó vitézek?
Ugy-e, hogy elébe jöttök a vezérnek
 Ti is némán, szépen? . . .

Alvó kuruc-hősök: jertek, oh csak jertek,
Csöndesek már régen a mezők, a berkek,
 Szabad már hazátok!
Hazatér Rákóczi száműzetéséből
Sok szenvedésének szomorú helyéről
 Közzétek, hozzátok!

— Hazatér Rákóczi! . . . Tudjátok-e mennyi

Boldogság van abban: örökre pihenni

A haza szívébe?

A honi határon, — nem idegen helynek

Pyíló berkeiben, dús márvány közt, melynek

Ölén még sincs béke!

Hazatér Rákóczi messze idegenből!

— Templomok harangja mind egyszerre csendül

Hál'adó imára, —

Mely, mint rózsafelhő, az égig fog érni

És ott a nagy Isten kegyét fogja kérni

Szent koporsójára.

S tavasz virulásban, őszi hervadásban,

Meleg nyár hevében, hideg tél havában

Nem fog már boljongni

Bujdosó, száműzött árvaként a lelke,

Mert a mi szerelmünk vírraszt majd felette.

— Hazatér Rákóczi!

NE NÉZD A FECSKÉT

Túl a határon, messzi tengeren,
 Mely szebb hazát keresni elmegyen:
 Ne nézd a szálló fecskék útait,
 Elérhetetlen vágyakra tanít.

A vágy, egy könnyen szálldosó madár;
 Nincsen előtte sem tér, sem határ
 Múltba, jövőbe egyformán csapong,
 Míg héja-képen rá nem üt a gond.

És küzd az éles karmok közt vergődve,
 Míg sebzetten lehull aztán a földre,
 Honnét ismét fel csak sokára száll
 A bús, beteg madár!

Ne nézd a szálló fecskék útait:
 Elérhetetlen vágyakra tanít!
 Ki tudja: szebb hazát hogy hány talál?
 S hányat ér el az úton a halál?

KORAI HÓ

Ti hulló kis pihék: honnét jövétek?
 Hisz ez a föld ma még nem a tiétek.
 Nem múlt el ideje, nem még a nyárnak
 A végső sugarak búcsuzni járnak.

Csak hull, csak egyre hull pelyhetek szépen.
 Kegyetlenség a mit ti tesztek, — érzem! —
 A szemfedőt, ha még nincs itt az óra:
 Miért terítitek a haldoklóra?

BETEG MELLETT |

Jő már a néma éjnek árnya.
 Rászáll a bús, betegszobára
 S felkölti mind a rémeket.
 A roncsolt testben küzd a lélek,
 Mely egyik percben újra éled
 A másokban még betegebb . . .

És száll a kérdés bús sóhajjal:
 Jő-e vajjon még enyhe hajnal,
 Hozván új életet, jobbulást
 A szenvedő gyötrött testére,
 Vagy már csak a nagy éjnek éjje
 Hozhat kinjára gyógyulást?

Mit hoz a regg, mit hoz az új nap.
 Ha majd a földre ráborulnak
 Ismét a fényes sugarak?
 A tűz, amelynek veszve lángja:
 Lobbanhat-e még újra lángra
 Az elomló hamu alatt? . . .

KARÁCSONY ÉDES ÜNNEPÉN

Karácsony édes ünnepén
A tűznél hányszor ültem én.
Merengni eltűnt álmakon
A kandaló világja von.

Künn sír a zord szél hidegen,
Mosoly, derű van idebenn.
Húzódok egyre közelebb,
Ugy vonz a láng, a tűzmeleg . . .

A sok emlék szívemre száll,
Mint tavaszkor a napsugár,
S a gyermekkor szép színesen
Huzódik át a szívemen.

Karácsony édes ünnepén
Sok boldog óra int felém
S míg fogva tart a képzelet,
Im: tűnni látom a telet! . . .

A múlt mosolygva megjelen
És elfeledteti velem,
Hogy a tavasz rég tűnve már,
Hogy árny csak az, mi visszajár . . .

HAGYJATOK ALUDNI

Amíg a bánat
Utait járom :
A boldogságról
Van álmodásom.
Míg gyöngé lábam
Göröngyök vérzik ;
Lelkem csapongva
Szállong az égig.

Amíg a télnek
Borúját járom :
Déli tájról
Van álmodásom !
Mosolygó égnek
Arany sugára
Beragyog az én
Bús éjszakámba.

Oh bűvös képek ;
Oh édes álmok ! . . .
Midőn mélázva
Köztetek járok ;

Szemem behunyva
Látom, oh látom:
Ott szép csak élni
Nem e világon! . . .

Oh hadd aludjam,
Hagyjaok engem,
Álmomat úgy is
Tinektek zengem,
Nektek adom majd
Síró dalokba' . . .
— Lelkemnek az mind
Egy-egy halottja! —

AZ Ó- ÉS ÚJ-ÉV

Ugy képzelem: midőn az ó- és új-év
 Az elválasztó ajtón átszökik:
 A két alak egymáshoz ütközik.

És az ó-év kopott, foltos ruhája
 Beszennyezi az új hó-köntösét,
 S e folt nyomában támad a sötét.

A mely aztán lassan egész bevonja
 A lenge, könnyű, hó-tiszta ruhát,
 Melyben az új-év jó és megy tovább,

S mire eléri ő is majd az ajtó
 Ketté választó titkos küszöbét:
 Ruhája szintén szennyes és sötét! . . .

S az érkező friss új-évre pedig már
 Az ő kopott köntöséről tapad
 A folt, a melyből a bánat fakad . . .

Ha egymás mellett titkon, észrevétlenül
 Mehetne el a két tűnő alak:
 Az új-évben sem volna szenny, salak.

MINEK A DAL

Minek a dal, miért nem hallgat
E szívbe bent az érzelem,
Ha már varázsa nincs a dalnak
S némán hal el az énekem.
Hiszen repülni, — messze szállva, —
Nem hajt a vágy már engemet
Lelkemnek törve rég a szárnya
És gyógyítani nem lehet.

Az álmok csalfa istenének
Tündér-honát mért szeretem,
Ha jöttével az ébredésnek
A regg' csak könnyet hoz nekem?
Boruljon minden némaságba
Itt bent is mindörökre már!
— Törött szárnyval a föld porába
Vajh énekel-e a madár? ...

NE TEGYETEK

Mielőtt meghalnék.
Egy óhajom volna,
Be rég is akartam
Én már írni róla; —
De csak tartogattam
A szívem mélyébe:
Ne tegyetek márványt
A sírom fölébe!

Akinek volt célja
S azt híven betölté:
Annak csak a porló
Teste lesz a földé.
Szerető szívekben
Ott él az emléke;
Állítsatok márványt
A sírja fölébe.

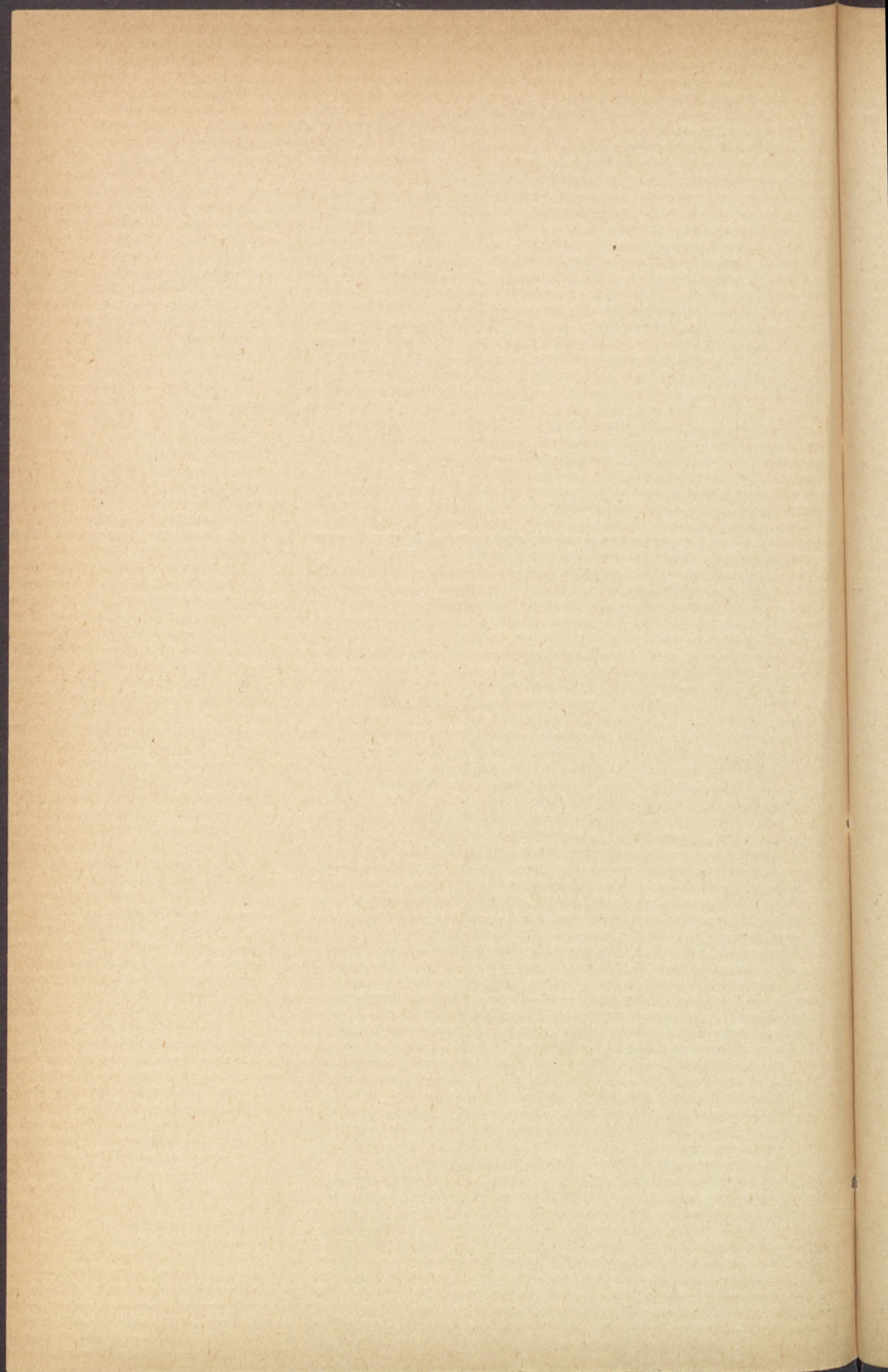
De aki, mint én is
Céltalanul bolygott,
Kire boldog napfény
Sohasem mosolygott.

Akinek a szíve
Társtalan volt, árva :
Ne tegyetek annak
Márványt a sírjára!

Minek az ilyennek
Aranybetűs emlék.
Nem védi meg attól
Hogy el ne feledjék! —
Kit nem őriz senki
A szíve mélyébe :
Minek annak márvány
A sírja fölébe . . .

ÁLMODZAM ÉN IS

Csak úgy vedd ezt a pár szerényke dalt,
Mint egy-egy titkon feltörő sóhajt,
Mely könnyít szívemen, ha búja van:
Önkénytelen jó — s elszáll céltalan . . .

CSILLAG-VILÁG

Régen, ha fent a csillagok ezrét
Kigyúlni láttam:
Elérhetetlen csodás honukba
Vonzott a vágyam.

Tündéri képek, csalóka álmok
Rabjává lettem
S azokban éltem az éjjek árnyán
Bús-önfeledten.

Ma már, ha fent a csillagok ezrét
Kigyúlni látom:
Sugaruk nem vonz, közjük szállni
Többé nem vágyom . . .

És mégis szívem ma is hasonló
Hő vágy ragadja:
Elérhetetlen csillag-világnak
Vagyok a rabja . . .

AZ ÉN KÉT SZERELMEM

I.

Az én első szerelmem,
Mint egy kicsiny patak,
Öntözgetett szeliden
Virágos partokat.

A második szerelmem
Egy zajló tenger-ár;
Örvényein áll lesben
A pusztító halál . . .

Az én első szerelmem —
Fodros felhőcskeként —
Szállott a kikeletben
Az égen szerteszét.

A második szerelmem
A halvány őszi köd,
Mely bánatos szívemben
Lassan mindent beföd . . .

II.

Az én első szerelmem
 Szelíd madárka volt,
 Mely csöndes kis berekben
 Erdők mélyén dalolt.

A második szerelmem
 Szabad kőszáli sas,
 Amely csapongva rebben,
 Lakása bérc, havas.

Az én első szerelmem
 Egy kis csillag vala,
 Mely este fénylett csendben
 És nem volt nappala.

A második szerelmem
 Egy fényes napvilág,
 Hevétől a szívemben
 Nyílik ezer virág.

Ezer virág nyílik, — de
 Mind gyorsan hervadoz . . .
 Ezer dal születik, — de
 Mind fájó, bánatos . . .

NE SZERESS TE ENGEM

Ne szeress te engem! Nem születtem én a
 Boldog szerelemre!
 Annyi esdekléssel --- bár az ajkad néma,
 Ne nézz a szemembe!
 Értelek én téged, a szívedbe látok,
 Tudom: mi forr ottan.
 Fojtsd el azt a tüzet, oltsd el azt a lángot,
 Míg nem éget jobban!

Reménytelen álmok, titkon égő bánat
 Sivatagát járom;
 Kiűztem e szívből régen minden vágyat
 S már vissza se várom.
 Pedig valamikor ez a szív is lángolt,
 Szeretett titokban...
 Fojtsd el azt a tüzet, oltsd el azt a lángot
 Míg nem éget jobban!

Elborongó lelkem csöndesen belepte
 Már az ősz borúja.
 Szomorú lemondás árnya leng felette
 S földig nyom a sulya...

Szerelmes szavadra én közönyvel állok,
Szívem meg se dobban . . .
Fojtsd el azt a tüzet, oltsd el azt a lángot
Míg nem éget jobban!

Ne szeress te engem, nem születtem én a
Boldog szerelemre
S hazug érzelemmel nem borulnék én a
Te érző szívedre!
Fásuló lelkeimmel tán nem is talállok
Gyönyört már a csókban . . .
Fojtsd el azt a tüzet, oltsd el azt a lángot
Míg nem éget jobban!

AGGÓDÁS

El-el ül a bánat, de megint feltámad,
 Aggódom miattad, búsulok utánad!
 Fájdó dobogását ha érzem szívednek
 Csak jobban sajnállak, csak jobban szeretlek!

Az én sejtő lelkem egyre csak azt kérdi:
 Mi lesz a szívedből, ha csalódás éri?
 Ha karod erős is, de a szíved gyenge.
 Súlyos küzdelmekre nincsen az teremve!

Nem oszlik-e lelked sok nyomasztó gondja.
 Ha rásímul néha kezem homlokodra?
 Nem tér-e nyugalom lázongó szívedbe,
 Ha kérve, ha szánva nézek a szemedbe?

Hej, tudom, hogy gyenge a szavam, a tollam
 Előtted kedves én tán sohase voltam:
 Nincs erő szavamban, nincs varázs szememben,
 Nem hajolsz a szómra, nem hallgatsz meg engem!

De tudom, ha egyszer a bánat lesúlytott:
 Megfogod a kezét, melyet feléd nyújtok.
 S a sötétlő éjjelt, mely szíved bevonja,
 Az én szeretetem tán oszlatni fogja...

NE HALLGASS RÁM

Ne hallgass rám, ha arra kérlek,
Hogy ne szeress te engemet!
A te szelíd szerelmed édes,
Melegítő, mosolygó, fényes
Sugárral tölti lelkemet!

S felejttem olykor pillanatra,
Hogy én egy száműzött vagyok!
Szeress, szeress! . . . Ki tudja, hátha
A szerelem varázsos lángja
Szívemben újra felragyog!

NEM TÉGEDET

Nem tégedet szeretlek,
Csupán a szemedet,
Az a meleg tekintet
Vonz hozzád engemet!

A lelkedig belátok,
Mely gyöngéd és szelíd
S mely szerető, miként a
Te sötét szemeid!

Ha rám ragyog szemedből
A beszédes sugár:
Ugy érzem, hogy az őszbe
Mégint megtért a nyár!

S e szív, e fásuló szív
Fagya felengedett!
Nem tégedet szeretlek
Csak fényes szemedet.

KÖZELG A MÁJUS

Rügye, bimbója pattan a fáknak,
 Nyílik a szirma az ibolyáknak,
 Sárga virágtól terhes a somfa,
 Orgona fáknak fakad a lombja,
 Jöttére várnak
 Egy mosolygó szép tündér leánynak.
 — Közelg a május!

Vele jó pajkos, hú kis apródja,
 Ott jár nyomában, uszályát hordja.
 Ajkán mosoly van, kezében íjja.
 A harcot ifjú szívekben vívja.
 Egyikbe bút önt, másba gyönyört,
 Nyögi igáját az ég s a föld,
 Ellepi titkos varázsos mámor,
 Mihez hozzá ér a kicsi Ámor.
 Ő tanít őszben új tavaszt várni
 S május szakában bús őszbe járni,
 Bús őszbe járni . . .

UGY SEJTEM

Ugy sejttem, mindég úgy remélem :
 Megéreztem azt a percet én,
 Amelyben te a kedveseddel
 Ott állsz az oltár küszöbén !
 Átszáll a lelkem síkot, ormot.
 Hogy híven ott legyen veled, —
 S mikor majd az esküt kimondod,
 Az én bús szívem megremeg . . .

Ha már karodra fűzve párod —
 Viszed magaddal boldogan :
 Fejed felett egy bús sóhajlás
 Halk szellemszárnyon átsuhan,
 Midőn kilépsz a kedveseddel
 A templomajtó küszöbén :
 Megérezed-é, hogy bús szívemmel
 Körülte jártam sírva én ? . . .

GONDOLSZ-E MÉG

Gondolsz-e még, édes, a régi időre,
Mikor együtt jártunk künn, a temetőn?
Elnéztünk a fényben csillanó mezőre
S te karomba fűzted kezed remegőn?

Egy vén fához értünk s leültünk alá,
Orgona-illattal volt tele a lég; —
A ragyogó május zöldelő pompája
Ezer kis virágból nevetett felénk.

Sugárzott az érzés mosolygó szemedben,
Sehol egy hervadt lomb, hervadt koszorú,
Ugy-e gyönyörű volt az élet e percben,
Ugy-e nem volt e hely akkor szomorú?

Ugy-e nem éreztük: szerelmünk mi dőre
S nem búsult a lelkünk akkor a jövőn?
— Gondolsz-e még édes, a régi időre,
Mikor együtt jártunk künn, a temetőn?

MIÉRT NEM IRSZ

Temetve-é a mult egészen?
 Feledtél-é már engemet?
 Fájdó szívemmel egyre kérdem
 S csak nem jő tőled felelet,
 Míg engem emléked vezérel
 Tovább magányos utamon:
 Te hallgatsz. — tán már nem is ér el
 Szívedhez fájó sóhajom . . .

Feledve már, hogy mit ígértél
 Nekem, én édes kedvesem,
 A kandalló csöndes tűzénél
 Azon a végső estelen,
 Míg ott ültünk a kis sarokba,
 Szomorun, némán, hallgatag
 S te könnyes szemmel, titkon, lopva
 Kezemre nyomtad ajakad . . .

Feledve-é az édes perczek,
 Mit együtt tölténk boldogan!
 — Vagy már, ugy-e, a te szívednek
 Azóta más lakója van? . . .

Ha így van: írd meg utoljára,
 Tedd meg nekem e nagy kegyet,
 — Aztán majd a nagy éjszakába
 Én könnyű szívvel elmegyek . . .

KÉSŐ

Ha pillanatra újra az ölemben
 Lehajtanád te édes fejedet:
 Megvallanám e titkos néma percbe,
 Megvallanám, hogy hogy szerettelek! . . .

Nem rejténém el szívem fenekén,
 Mint akkor — s menni nem hagynálak téged,
 Könnyelműen a földi üdvösséget
 Nem játszanám el, oh nem, újra én! . . .

De késő, késő . . . már a perc letűnve,
 A mult halvány kódébe elmerülve:
 Remélni sem lehet, hogy visszatér . . .
 Szerelmed szép virág volt, nyílt a nyáron,
 De rátört már az ősz — s a kis virágon
 Bús szemfedőt sző nem soká a tél . . .

LEDŐLT AZ OLTÁR

Borulj el május, bűvös, bájos!
 Ne szórd te fényes sugarad;
 Ne építsék fészük homályos
 Lombok mélyén a madarak...
 Virágok ezréte se fakaszd ki,
 Ne zöldüljön már a vidék:
 Ledőlt az oltár, melyet annyi
 Könnyvel s reményvel építék.

Borulj el május, bűvös, bájos!
 Öltsd fel bús felhő-köpenyed.
 Hullasd le ég a szép, virágos
 Rétekre fájó könnyedet...
 Gyönyört nem bírsz már nekem adni,
 Nem látom már meg a mi szép...
 Ledőlt az oltár, melyet annyi
 Könnyvel s reményvel építék!...

Ledőlt az oltár mindörökre!...
 Pedig be szép volt, — Istenem!
 Szívem vérevel róttam össze,
 Azért volt nekem mindenem...

Lelkemben már csak néma gyász van,
Szememben fájó könny remeg:
A májusi új virulásban
Én egy világot temetek . . .

ÚGY JÁRTAM

Úgy jártam én is, mint ama sápadt
 Kis szintelen virág,
 Mely árnyban nőve nem sejtethi meg,
 Hogy mily szép a világ,
 De kire egyszer valahogy mégis
 A napfény rátalál
 S körül özönlí a forró, édes,
 Szerelmes napsugár.

S úgy érzi akkor az a hiszékeny
 Szegény bohó virág,
 Hogy mindörökké így fog ragyogni
 Reá a napvilág . . .
 S aztán bújában gyors hervadásnak
 Indul az árnyba, benn,
 Ha a napsugár eltűnt, miként jött:
 Oly gyorsan, hirtelen.

Minek olyannak mosolygó napfény,
 Ki árnyban született?
 Nem jobb-e annak mindvégig rejtve
 Élni az életet?

Ha sorsa az, hogy éltét homályban
Kell átbolyongnia:
Nem jobb-e annak a boldogságról
Semmit sem tudnia?

TUDTAM ELŐRE

Tudtam előre! . . . Mégse, mégse hittem.
 Bohó valék. Szívem elédbe hullt . . .
 Egy mennyország volt fényes szemeidben
 S feledve lett a szenvedés, a mult.

Remegve adtam át az ismeretlen
 Gyönyörnek szívem, hogy viszont szeretsz.
 S mosolygó álmok lázas rabja lettem,
 S nem tudtam hinni, hogy csak hitegetsz.

A szívnek, melynek nem volt még tavasza
 S ege mindig felhős volt és setét:
 Elég egy hő sugár, hogy kifakassza
 A mosolygó virágok ezerét

Viszont elég egy őszi dér, hogy újra
 Reá küldje a hervadást, borút,
 S ha már virága mind a porba hullva;
 Még százszor pusztább, búsabb, szomorubb.

Egy gyönyörű szép oltár volt a képed
 S egy-egy virág rajt' mindenik dalom;
 De te lerontád! . . . Egy halovány mécset
 Gyújtott felette titkos bánatom,

Ugy ég a romján, mint sötétlő éjben
Bolygó lidércfény ingó láb felett,
Ott, hol a csalfa, vészes süppedéken
Valaki a halálba süllyedett . . .

LEHET-E REMÉLNI

Nézlek, nézlek téged, nézem az arcképed,
 Nézem a szemed, a fényeset, a szépet.
 Az ajkam nem mondja, csak a szívem kérdi:
 Lehet-e még nékem valamit remélni,
 Lehet-e remélni?

Oh, be gyönyörű volt terólad az álmom!
 Szomorú lelkemmel még mindig azt látom...
 Nem akarok én már felébredni többé,
 Így szeretnék én már aludni örökké
 S álmodni örökké...

Oh, de tünnek már az édes álmoképek.
 Borús nappal váltja a csillagos éjjel. —
 Nem ragyog a napfény, nem virúl a tájék.
 Szívemre is rászállt már az őszi árnyék,
 A borongó árnyék...

Csak beszélek véled, csak nézem a képed...
 Tudom, hogy nem hallod, tudom, hogy nem érted:
 Balga szívem mégis egyre csak azt kérdi:
 Lehet-e még nékem valamit remélni, —
 Lehet-e remélni?...

BETEG A SZIVEM

Beteg a szívem, már kihalt belőle
 A gyönyörű szép zöldelő tavasz.
 Remények sírja, vágyak temetője,
 Mely már csak fájó könnyeket fakaszt.
 Beteg a szívem, oh, de mily beteg már,
 Alig időzött benne a meleg nyár, —
 Már is rátört az ősz hideg szele
 S a porba hullva minden levele . . .

Köszöntlek ősz! Kitárom, jer, elédbe
 Fájó szívem, jer, végig ottan tanyát!
 Neked adom, — de nem ingyen: cserébe
 Küld nem sokára értem a halált.
 Hideg keblére úgy vágynom ledőlni,
 Itt hagyni mindent, mindent a mi földi:
 Fájó szerelmet, örlő bánatot —
 És őt . . . és őt, kit titkon síratok . . .

Legyen a szívem álmok temetője
 És öltse fel a tél hideg mezét,
 Ne szállhasson többé soh'sem belőle
 Dal szárnyain a bánatos beszéd,

Témuljon el minden akkord örökre,
Témítsa el a föld lehulló rögje . . .
Pihenjen el az ősz síró szelével,
— Hiszen az ő szívéhez úgy sem ér el!

MI AZ

Mi az, ami olykor májusi mosolygó
Reggelen betölt,

Amikor egyszerre sugárzó színekbe
Öltözik föld?

S amíg szemem ezi a gyönyörű virulást
Mámorosan nézi:

Mi az, ami szívem felsajogni készíti?

Mi az? . . . Oh ki tudja, megnevezni azt a
Titokteli bájt.

Mely mint aranyfátyol bevonja a szívet,
Behinti a tájt?

Mely rügyet fakaszt ki, virágokat nyílaszt
S szívet vágyggyal tölt be

S amelytől én mégis úgy vágyom a földbe! . . .

Tán azért borul rám ilyenkor a titkos
Elmulási vágy,

Mely rügyfakadáskor zavartalan kedvvel
Örülni se hágy:

Hogy ennek az édes tavaszi derűnek
Nincs szívemben mása,

Hogy sohsem volt enyém fénye, ragyogása . . .

OH, ÍRJ

Oh, íj néhány betűt, én édes, jó barátom!
 Halld, az én szomorú szívem hogy esd feléd.
 Felvidulok, ha szép, formás betűid látom.
 Hisz szívedből ered ez a néma beszéd.

Oh, íj néhány betűt nekem egy kis papírra,
 Hiszen tudod, hogy a szó én nem hallhatom,
 Csak a sötét betű enyém, mi le van írva,
 S a némaságba vész a hang az ajkadon.

Oh, íj néhány betűt! . . . E néma, bús világba
 Hadd jöjjön egy sugár, hadd szórjon meleget,
 Ne várjam a tavasz hevét, fényét hiába
 S feledjem, — percre bár, — a szomorú jelent.

Oh, íj néhány betűt, tőlem azt oh, ne sajnáld,
 Nem gondolod-e, hogy mily gyötrő fájdalom,
 Hogy más hallhatja a szavadnak csengő hangját,
 Csak én vagyok, aki azt sohse hallhatom!

Csak én, csak én vagyok, kinek fájó szívébe
 Nem jut hangod szelíd varázsa sohasem! . . .
 Oh, szánj meg engemet, oh halld, hogy esdek kérve,
 Hogy íj néhány betűt én édes kedvesem! . . .

ISMÉT ENYÉM

Ismét enyém az álmok szép világa
S oly szépek álmaim.
Ismét virúl az ábrándok virága
A vágyak romjain!
És én csalódást, bánatot feledve
Remélgetek tovább.
Incselkedik velem tündér-szinekre
Sok csalfa délibáb.

Míg csöndesen és bú nélkül e szivben
Ülök mélázva itt:
Ugy érzem, hogy egy áldott kéz szeliden,
Szánólag megsimít:
„Tiéd lesz mind, mit alkot balga vágyak
Tünékeny mámora, —
Tiéd lesz mind, csak álmodjál tovább, — csak
Ne ébredj fel soha!”

SÉTA

Virággal földve intenek felénk,
 Míg kéz a kézben haladunk, a fák.
 Piroslón lángol az alkonyi ég, —
 Sugárkévéket hintve, szórva ránk.

A fűzfabokrok hajlós ágai
 Utunkat állják, mint pajkos sereg . . .
 Megyünk, megyünk az alkonyatba mi
 S kezem kezébe' titkon megremeg.

Künn, a Tiszán, ott látunk egy tutajt,
 Lomhán hasítani az arany-habot,
 Melyet egy vén oláh ütemre hajt. —
 És megbillenti ránk a kalapot.

Állunk a parton s elnézzük soká
 Lábunk alatt a morajló vizet.
 . . . És mintha minden kérdőn mondaná:
 Enyém lesz-e mindég így a szived?

S míg lelkem fájó álmodásba ring,
 Kél szívemből a sejtő bús sóhaj:
 A gyors habok: szép, édes perceink
 S szerelmed: az az eltűnő tutaj! . . .

A HINTÁN

Repül a hinta,
Ugy érzem, mintha
Fel, fel az égig
Szállna vígan.
Hús szellő szárnyán
Tarka szivárvány
Tündöklő hídján
Vinne útam.

A nap ragyogva,
Sugarat szórva
Tekintve rám az
Ég tetején
S csillagok ezre
Hintné rezegve
Fényét útamra
Éj idején . . .

Repülni vágyom
Víg szellő szárnyon
Fel, a sugárzó
Ég mélyibe . . .

Csak menni, menni . .
Meg se pihenni
S vissza se térni
Többé ide! . . .

— De ha te, édes,
Ott fenn, a fényes
Mennyben se volnál
Soha enyém:
Azt a sok kincset,
Mit az Ég hinthet,
Zokogva, sírva
Dobnám el én! . . .

SZEPTEMBER

Ez az én hónapom, ez, a szeptember,
Melynek nyomában már az ősz fakad,
Mely mindent eltemet: vágyat, szerelmet,
Szép nyarat, zöld lombot, virágokat . . .
Ez az én hónapom . . . Tied a május,
A ragyogó, színes, a szép, a meleg.
Míg én a kora ősz útait bolygom:
A te szíved' a nyár csak most lepi meg.

Május és szeptember; mily ellentétek!
Mily nagy a tér, amely közöttük áll!
Egyik a szerelem, a tűz, az élet,
Másik a lemondás, az ősz, a halál . . .
Egyiknek mosolygó, színes jövő int,
Másikra már a múlt árnya borúl . . .
— És mégis szeptember májust imádja
Nagy botorul . . .

VÉGIG ÁLMODTAM

Végig álmodtam a nyarat
A zöldelő lombok alatt.
Ezer virág nyílt köröttem,
Ezer madár szállt fölöttem.

Ezer emlék zsongott szerte,
Mint megannyi hímes lepke
S mint mosolygó tündér-árnyak:
Rám borúltak, körüljártak.

Álmodoztam vágyva, félve,
Hol csüggedve, hol remélve,
Amíg végre tűnt az álom,
S halvány köd kélt a határon . . .

A zöldelő lombok alatt
Végig álmodtam a nyarat —
S most, amire felébredtem:
Sír az őszi szél felettem . . .

JÖNNÉL-E VELEM

Az én honom egy elzárt rab világ,
 Ahol örök a csend, a némaság.
 Ahol a nap bár süt ragyogva még:
 A táj fakó, a zöldje veszve rég...
 Szép tavaszom alig hogy elvirult;
 Az ős halvány köde már ráborult
 S virága így lett halvány, szintelen
 És köncsepp fénylik minden levelen.
 — Mondd: jönnél-e velem?

Mondd: jönnél-e velem e bús uton?
 Megosztanád-e mondd, a bánatom?
 Ölelni, mondd, kitárnád-é karod,
 Míg golgothámon végig haladok?
 Nem fájna-e szíved e bús, rideg
 Őszi vidéket velem járni meg,
 Hol friss virágokat már nem terem
 A kikelet fuvalma sohasem?...
 — Mondd: jönnél-e velem?

Ha jönnél: b e n t szép lenne a világ:
 Szívemben nyitna majd ezer virág,
 Csillaga vón az égnek, — éjje nem
 S a nap ragyogna tűzzel, fényesen.

Nyíló rózsákkal fedve vón az út,
Neked fonnék belőle koszorút,
Tiéd volna, mi szívembe' terem:
Tiéd a dal, tiéd a szerelem . . .

— Mondd: jönnél-e velem?

Mondd: jönnél-e velem e ragyogó
Álom világba, mely bár nem való, —
De a ki benne él, az idvezül
S ezer tündéri élv veszi körül . . .
Nem érne itten semmi, ami fáj,
Te lennél itten a tündér-király,
Eléd ragyogna szívem fényesen
— S egy csókod volna a babér nekem!
— Jönnél-e édesem?

AZ ÉN VIRÁGOM

A reménység az én szívem
 Egyetlen virága.
 Öntözgetem, ápolgatom,
 Vésztől, szélről óvogatom,
 S a szerelem napsugarát
 Hintegetem rája.

Virul az én kis virágom
 Nyíladozik szépen.
 Gyönyörű a színe, szírna,
 Boldogsággal van be írva,
 S gyémántozó harmat ragyog
 Mindenik levélen.

Pedig egyszer hideg dérről
 Már az ősz befújta,
 De én addig siratgattam,
 Melengettem, ápolgattam,
 Élesztgettem fagyott szirmát
 Míg kivirult újra...

Nyílik megint gyönyörűen,
 Én mégis úgy érzem,

Hogy a színe halaványabb,
S észrevétlen egyre bágyad,
Hervadozik, sorvadozik
Míg lehiúll egészen . . .

Akkor aztán a szívemben
Nem marad már semmi
S a szerelem napvilága
Csak egy havas téli tájra
S omladozó temetőre
Fogja fényét vetni.

VERGŐDÉS

I.

ŐSZ

Lásd: ma még hívlak, lásd: ma még várlak,
De halványul már fényc a nyárnak:

Közelg az ősz . . .

A régi tűznek lángja fogyóban . . .

Félek, ha később jönnél valóban:

Hiába jössz!

Csendesül a szív, ha tñ az élet . . .

Tán nem én voltam az, aki véled

Bolyongtam át

Valaha régen, május szakában,

Tavaszi fényben, meleg sugárban

Künn, a határt . . .

Ma még tán hívlak, ma még tán várlak

De gyűlnek már a bús őszi árnyak

Pusztítva bent

Lombot, virágot, szép délibábot,

Aranyugáros tavaszi álmot:

Szerelmemet.

... Hívtalak egykor vágódva, kérve,
 De bánatos szóm elhalt, — nem érve
 A szívedig ...
 Azt a gyönyörű tündér világot
 Te romboltad szét s helyét ma, — látod:
 Romok fedik ...

II.

NE HIDD

Nem, nem igaz! Levetve ismét
 Hazug álarca a könnynek!
 Nem, nem igaz! ... Ha mégis hinnéd:
 Nézd özönét a néma könnynek!

Ne hallgass a sok titkos vádra,
 Ne hidd el, hogy már nem szeretlek!
 Te vagy ma is csak célja, álma,
 Reménye, vágya életemnek!

Még ég a tűz, még él a bánat! ...
 Szeretlek, várlak mindörökre! ...
 Ha vége is az enyhe nyárnak:
 Még nem borult az őszi köd le! ...

Még nyíladoznak a virágok
 S a fákon szét még lombok lengnek ...
 — Ha majd valóban dér hull rájok:
 Velök engem is eltemetnek! ...

SZIVEMHEZ

Elérhetetlenért miért is vágyol,
 Miért kívánod, szívem, a napot?
 Arany sugára nem feléd világol,
 Tündéri fénye nem neked ragyog.
 Az életet te bánat-éjbe járod,
 A boldogság hő napja megvakít . . .
 Csak hervadtan téped te a virágot
 — Sírva, kérve, várva valakit.

Maradj csak benn, a szomorú sötétben,
 A sorsod ez, neked csak ez való:
 Elégne szárnyad künn, a nap hevében
 S a porba hullanál, — bús álmodól . . .
 Legyen elég neked az ősz virága,
 Mely lemondásra, bánatra tanít
 S bolyongj tovább halálig — mindhiába
 Sírva, kérve, várva valakit . . .

A „NÉMA-DALOK“-BÓL

1.

Más írhat kedveséről
 Százszorszebb éneket:
 A szívem legmélyéből
 Dallok csak én neked.

S e dal csak titkon, rejtve
 És halkán száll feléd,
 Tehogy még más is sejtse
 E szív forró hevét.

Csak egyedül te halljad
 A bánatos danát,
 Amely, mint lágú fuvallat,
 Suhan szívedbe át.

S szereiméd bús danámra
 Egy percre újra él,
 Mint őszi napsugárra
 A hervadó levél,

2.

Ne kérdjétek: kihez vágyom.
 Dalaimat kihez zengem,
 Hiszen ő csak álom marad,
 Fájó, édes, titkos álom
 Mindörökre a szívemben.

S ugy-e, hogy az álom-képek
 Szép valóra sohse válnak?
 S ugy-e: ti megmosolygnátok
 Balgatag, bús űzőjét egy
 Elérhetlen délibábnak?

3.

Remélek, várok! — Tudja Isten:
 Lesz-e való az álom?
 Lesz-e, majd, ami így hevítsen,
 Ha ősz terül a tájon?
 Megtér-e még a köd-boruba
 A kikelet napfénye?
 S vajh, visszajár-e akkor újra, —
 Mint most, — szívem reménye?

Remélek, várok! . . . Tudja Isten:
 Oly szép a szívek álma.
 Hagyni, hogy ránk rózsákat hintsen
 Vágyunk tündér-leánya,
 — Oly jó, — valóvá bár nem válik
 Soha, ha jő a holnap —
 Remélni, várni mindhalálig
 És álmodni terólad!

4.

Csak szenvedek, amióta
 Tégedet megszerettelek;
 Mégis áldom azt az órát,
 Amely össze hozott veled!

Olyan vagy az én szívemnek,
 Mint a napfény a virágnak,
 Ha akarod: kinyithatod;
 Ha akarod: átadhatod
 A szomorú hervadásnak...

5.

Ugy-e nem tudod te: mi van a szívemben?
 Ugy-e nem olvastál soha a szememben?
 Azt a mit én érzek: ugy-e, te nem érzed?
 — Ugy-e: csak egy tűnő árny vagyok én néked?...

6.

Ha én azt mind le tudnám írni,
 Amit a szívem álmodik,
 Midőn sötétlő éjszakákon,
 Fáradt pillámra száll az álom
 S tündér-fátylával elborít.

Én istenem, be szomorú is,
 Be szép is volna az a dal!
 Becsengne minden fájó szívbe
 — S tán könnyet csalna szemeidbe:
 Ez volna csak a diadal!

7.

A búzatábla közt bolyongtunk
 Egy édes nyári alkonyon.
 Pirosló szélű, barna felhő
 Terült a távol dombokon.
 Az enyhe szellő halk sóhajjal
 Szántotta át a zöld vetést,
 Amely között mosolygó, tarka
 Virágok nyíltak szerteszét.

Csak mentünk. Ők ketten elől — s én
 Némán utánok ballagék.
 S valami titkos, bús sóvárgás
 Vonta a lelkemet feléd:
 Ha valamikor én tévéled
 Járhatnék így, szerelmesen,
 Mint ők, a búza közt, egy nyári
 Mosolygó estén — kedvesem! . . .

8.

A sors tetőled messze űzött,
 Mint őszi szél a levelet,
 Még sem bírok elválni tőled,
 Lelkem, — bár hír se jó felőled:
 Ott él örökké teveled.

Nem élek én már e világban,
 Van nékem egy más, szebb honom
 Mely csak tévéled van betöltve
 S ahol örökre, mindörökre
 Csak egyre rólad álmodom!

9.

Ma még az utcát veled járom,
 Ma még te vagy az édes párom :
 — Holnap talán már messze, messze
 Sóhajtlak sírva és epedve . . .

Ma még itt künn veled boljongok,
 Ma nem rügyeznek még a lombok, —
 — Holnap talán magamba járva !
 Rügyfakadáskor leszek árva ! . . .

10.

Álmaimban messze járok,
 El-el szálllok hozzád ! . . .
 Csak az álom nyújt nekem már
 Nyiladozó rózsát.

Ott pihenek két karodban,
 Kebeledre zárva . . .
 Fájdó szívnek be gyöngyörű, —
 Be hazug az álma!

11.

Ha nem volna semmi bánat
 Semmi könny a szerelemben :
 Találnék-e annyi üdvöt
 Akkor is ez érzelemben ?

Sejthetném-e olyan szépnek
 Akkor is a boldogságot ?
 — Annyi szépség környezné-e
 Harmat nélkül a virágot ?

12.

A kertet járom.
 Szomorun, fájón . . .
 Az eső hullik,
 Az ég borult . . .
 Álom volt, álom,
 Hogy itt a nyáron
 Zöld lombok árnya
 Reánk borúlt . . .

A kertet járom,
 Ahol te vágyón.
 Epedve, kérve
 Fogtad kezem . . .
 Álom volt, álom,
 Hogy itt a nyáron
 Együtt bolyongtunk —
 Szerelmesen ! . . .

13.

A jó Istent én arra kérem,
 Áldjon meg téged, kedvesem !
 A boldogság nyomon kísérjen,
 S az én sok fájó szenvedésem
 Sebet ne üssön szíveden !

Ha meghalok s a tiszta, fényes
 Mosolygó égbe felmegyek,
 Az Istentől csak annyit kérek :
 Szeressen úgy mindenki téged,
 Mint ahogy én szerettelek ! . . .

14.

Azt írtad: visszatérsz, Ne jöjj,
 Ne jöjj te vissza sohasem,
 Ha szívedben a régi láng
 Elalvóban van csendesesen.

Hadd hinnem néha, hogy virúl
 Szívedben még a kikelet.
 Hagyd meg nekem az álmokat.
 Ha egyebem már nem lehet!

15.

Nem kívánok én a sorstól
 Földöntúli boldogságot,
 Csak egy kevés napsugarat,
 Csak egy néhány szép virágot.

Napfény: az ő mosolygása,
 Hulló virág: az ő csókja! ...
 Ragyogjon rám egy-egy sugár:
 Hulljon le rám egy-egy rózsza!

16.

Lassanként tán belétörődöm,
 Hogy nem szeretsz már engemet.
 Zokogva már rég nem tűnődöm, —
 Szívem talán gyógyúl, feled ...

De hányszor gyúl ki még a bánat
 Mint tűzfény néma éjjelen!
 S ilyenkor azt a régi vágyat
 Utánad újra érzem!

17.

Ne nézz a szemembe, ne higyj te a könnynek,
 Amely benne ragyog!
 Ne tudd te meg sohasem, hogy mily véghetetlen
 Boldogtalan vagyok...
 Ne tudd, hogy mily fájó játékot űz bennem
 A remény s a kétség;
 A ragyogó napfényt hogy követi menten
 A bú, a sötétség...

Ne nézz a szemembe, ne fájjon a könnyem
 A te jó szívednek,
 Maradjon előtted örökös titok, hogy
 Mennyire szeretlek!...
 Ugy gondolj te rám, mint egy kis hervadozó
 Őszi falevélre,
 Melyet a sors kénye gunyoló kedvében
 Sodort csak elédbe...

VÉG-SZÓ

Elfeledtem, hogy mily nehéz
 Úton járok
 S felakartam keresni a
 Boldogságot,
 Addig jártam a göröngyös
 Utat érte,
 Míg az élet minden álmom
 Összetépte...

CÍMEK

	Old.
Örök csendben. Előhang	5

AZ Ő SÍRJÁRA

A temetőben	9
Husvétra	10
Sugaras menyország	11
Már nem vírraszt	12
Én is voltam	14
Szép május	16
A templomkertben	17
A lámpa mellett	18
Búcsu	20
Már hullnak a lombok	22
Távol sírodtól	23
A te leveleid	24
Halottak estéjén	25
Üres a helye	26
Künn a temetőben	27
Sokszor mondd	28

RÖGÖS ÚTON

Kérés	31
Rögös úton	33

	Old.
Tavaszküszöbén	34
Rákóczi, Bercsényi	35
A két favasz	38
Egy leány barátnőmnek	40
Az őszi nagy kertben	42
Az öngyilkosokért	44
Harmatos mezőben	45
Kossuth	46
Szeretnék írni	47
Vágy	48
Te régi ház	49
Boldogabb a veréb	50
Kétség	52
Ugy-e, hogy fáj	53
Közös sors	54
Ősz felé	55
Csak hulljatok	57
Szeretnék elmenni	59
Téli éjben	60
Memento	62
A régi és az új I. II.	53
Csüggedés	65
Az ablakon át	67
Egy szál kis ibolya	68
A versek világából I. II.	69
Ébredés	70
A régi csillagom	72
Május idején	73
Rákóczi vára	75
Strófák a szívről 1—8.	77
Orgonavirág	80
Falu végén öreg ház áll	81

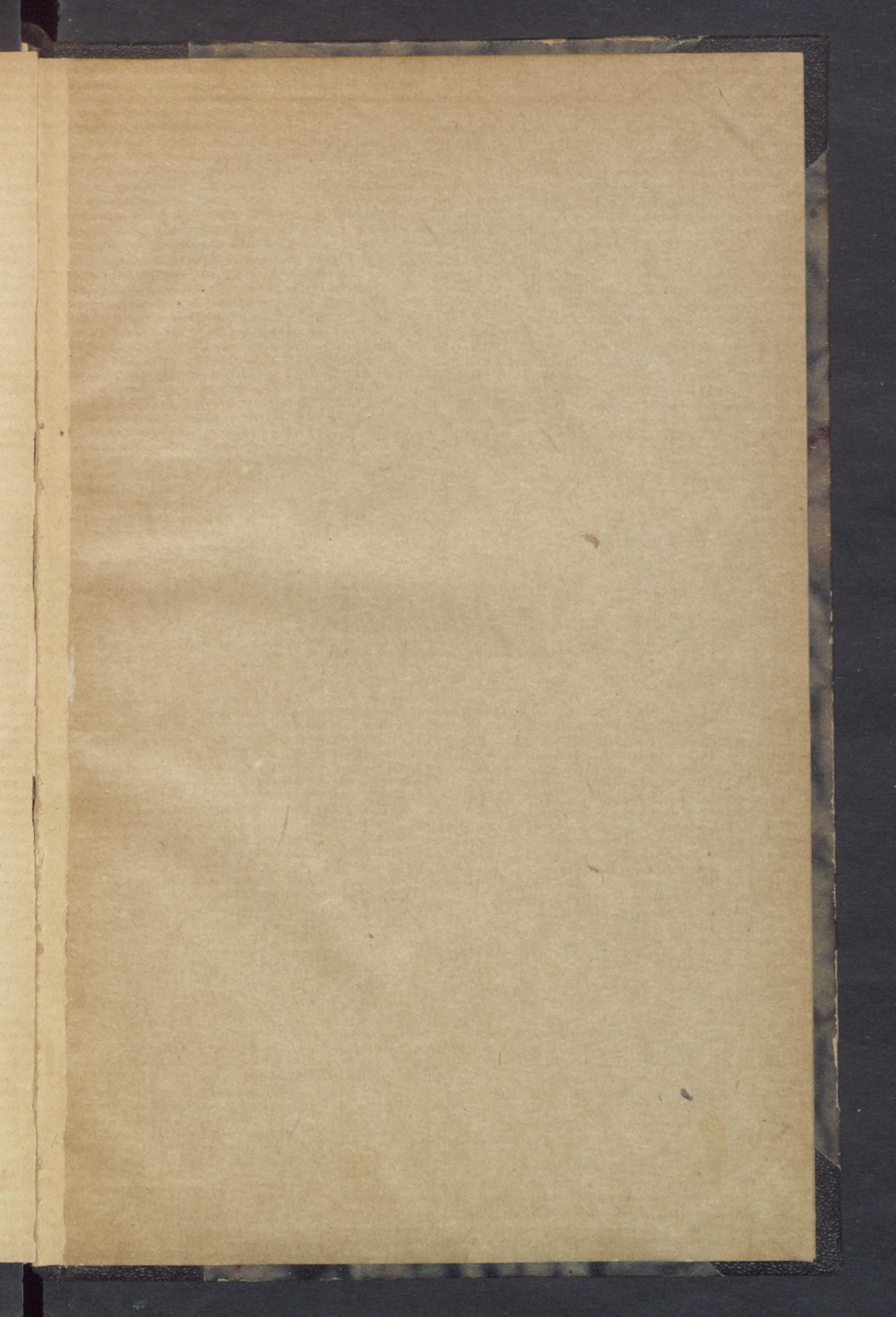
	Old.
Fuit	82
Ereszalji lócán	84
Debreceni nagyverdőben	85
Csokonai sírja	87
Sorsosaim	88
Mily szomorú	90
Az örök Sphinx	91
Megyek én is	93
Sír az édes anyám	95
Hazatér Rákóczi	97
Ne nézd a fecskét	99
Korai hó	100
Beteg mellett	101
Karácsony édes ünnepén	102
Hagyjatok aludni	103
Az ő- és új-év	105
Minek a dal	106
Ne tegyetek	107

ÁLMODTAM ÉN IS

Csillag-világ	111
Az én két szerelmem I. II.	112
Ne szeress te engem	114
Aggódás	116
Ne hallgass rám	117
Nem tégedet	118
Közelg a május	119
Ugy sejtem	120
Gondolsz-e még	121
Miért nem írsz	122
Késő	124
Ledőlt az oltár	125

	Old.
Ugy jártam	127
Tudtam előre	129
Lehet-e remélni	131
Beteg a szívem	132
Mi az	134
Oh írn	135
Ismét enyém	136
Séta	137
A hintán	138
Szeptember	140
Végig álmodtam	141
Jönnél-e velem	142
Az én virágom	144
Vergődés I. II.	146
Szívemhez	148
A „Néma-dalok“-ból 1—17.	149
Végyszó	156

Krúzselyi

Örök
csend-
ben

